

UUDENMAAN
ELÄINSUOJELUS
YHDISTYS
NYLANDS
DJURSKYDDS-
FÖRENING

1204

KERTOMUS

UUDENMAAN ELÄINSUOJELUS- YHDISTYKSEN

TOIMINNASTA V. 1904.

TOIMITTANUT

YHDISTYKSEN PUHEENJOHTAJA

HÄMEENLINNA 1905,
HÄMEEN SANOMAIN KIRJAPAINO.

Yleissilmäys.

Vaikka yhdistys alkoikin neljännen vaikutusvuotensa tukalien taloudellisten olojen vallitessa, on v. 1904 sittenkin ollut vireä toiminnan ja edistyksen vuosi Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistyksen historiassa. Vanhemmaksi tultuaan ja ikäänsikin vakauduttuaan toimeensa, on yhdistys kyennyt suuremmalla menestyksellä toteuttamaan tarkotustaan. Siitä ovat todistuksena uudet toimintamuodot ja tehtävät, joista alempana tarkemmin teemme selkoa.

Yhdistys on varsinaisen työnsä ohella tänäkin vuotena pitänyt silmällä aikamme yhteistyötä.

Päämääränsä saavuttamiseksi on yhdistys yhä edelleen pitänyt *yleisen mielipiteen* taivuttamisen puolelleen varsin tärkeänä.

Yhdistyksen yleinen toiminta.

1) *Puheenjohtaja, johtokunta, sihteeri ja rahastonhoitaja.*

Esimiehenä on kuluneena vuotena toiminut everstiluutnantti T. K. Forstén, sihteerinä ja v.-puheenjohtajana tuomari H. Niklander, rahastonhoitajana on ollut rakennusmestari Alb. Ahlgrén, asiamiehenä herra A. Rantala.

Johtokuntaan ovat vielä kuuluneet eri osastojen puheenjohtajat:

- a) (tieteellinen eläinrääkkäys) Kapteeni J. Kock.
- b) (käytännöllinen eläinsuojelus) Asiamies A. Rantala.
- c) (Sylvia osasto) Rouva Hanna Niklander.
- d) (asunto ja ajoneuvot) Herra K. V. Lindqvist.

- e) (hyöty ja huvi) Rouva I. Johansson.
- f) (siipikarja) Neiti A. von Konow.
- g) (kannatus) Rakennusmest. Alb. Ahlgrén.
- h) (teurastus) Teurastaja H. Heino.

sekä seuraavien haaraosastojen herrat puheenjohtajat:

- 1) Askolan, maanviljelijä K. Tennberg.
- 2) Sipoon „ Hj. Oljemark.
- 3) Fredriksbergin, huvilanomistaja herra K. Nilsson.
- 4) Korven, opettaja T. Knuutila.
- 5) Nummelan, kauppias Blomqvist,

sekä vuoden kuluessa perustettujen osastojen:

- 6) Tuusulan, maanviljelijä Selin.
- 7) Mäntsälän, kauppias J. K. Nurminen.

Johtokunta on ollut koossa 6 kertaa. Niissä kokouksissa on käsitelty pöytäkirjan mukaan 10 asiaa. Sylvia osasto on kokoontunut 3, siipikarjan osasto 2, tieteellistä eläinrääkkäystä kohteleva osasto 2 ja kannatusosasto 2 kertaa. Muut osastot ovat olleet toimettomia, ikävä kyllä.

Jäsenet:

a) Kaupungissa:

Yhdistyksen jäsenluku on vuoden kuluessa ollut yhä kasvamassa.

Kaupungissa asuvain jäsenten luku oli viime vuonna 334 henkilöä (159 naista ja 175 miestä) ynnä 5 kunniajäsentä. Vuoden kuluessa on liittynyt 145 uutta jäsentä (80 naista ja 65 miestä). Eronneita ja erotettuja (kun eivät koskaan saavu kokouksiin, eivätkä suorita jäsenmaksua) sekä poismuuttaneita ja kuolleita on kaikkiaan 106 henkilöä (51 naista ja 55 miestä). Nyt on jäsenluku kaupungissa siis 378 henkilöä (186 naista ja 192 miestä). Uusista jäsenistä on suuri osa sellaisia henkilöitä, jotka joko toimivat lasten kasvattajina tai ovat jokapäiväisessä tekeemisessä eläinten kanssa.

b) Maaseudulla:

Haaraosastojen luetteloista näkyy että jäsenluku maaseudullakin on kasvamassa sek.

Kaikkiaan kuuluu haaraosastoihin, lukuunottamatta passiivisia (osasto 9, 50 henkilöä), 209 jäsentä.

Jäsenten yhteenlaskettu lukumäärä on siis 587 henkilöä.

Varsinainen toiminta.

Toiminta kaupungissa:

Toimintatavassa ei ole sanottavasti tapahtunut muutoksia viimevuotisesta.

Huonojen taloudellisten asiain parantamiseksi on täytynyt omistaa paljon aikaa ja työtä. Heti vuoden alussa oli yhdistys pakotettu toimeenpanemaan arpajaiset, joihin, huolimatta ankarista asetuksista, saatiin asianomainen lupa. Arpajaiset onnistuivat myös varsin hyvin, puhdas tulo oli noin 4,000 mkaa; näillä rahoilla maksettiin ensiksi vanhat sekä suoranaiset rahavelat että 1,000 markkaan nousevat laskut painetusta kirjallisuudesta y. m.

Samassa tarkoituksessa toimeenpantiin tammikuun 22 p:nä dramaattinen ja musikaalinen iltama, josta puhdas tulo oli 165 mk.

Kala- ja kanakauppiaille on pidetty iltama, jossa asioita pohdittiin, juotiin teetä ja kahvia.

Lokakuulla vuokrasi yhdistys itselleen oman huoneen, jossa muun varsinaisen toiminnan ohessa on pidetty kokouksetkin. Yhdistyksen toiminnan tärkeimpinä tuloksina lienevät eläinsuojelustoimiston perustaminen, kahden yleisen teurastuskurssin toimeenpaneminen sekä esitelmät Pellervon-päivillä huhtikuussa ylioppilastalolla. Huomiota ansaitsevat myöskin: valtiopäiväin päätettäväksi jätetty anomus, että valtio eläinsuojeluasian edistämiseksi suvait-sisi myöntää vuotuisen 20,000 markan suuruisen apurahan, sekä maanviljelyshallitukselle lähetetty anomus, että sanottu hallitus suosiollisesti Keisarilliselta Senaatilta anois-i komitean asettamista, jonka toimeksi tulisi tehdä ehdotus siitä, miten hevoskauppa maassamme lähimmässä tulevaisuudessa olisi järjestettävä. Komitea on jo asetettu. Pakol-

linen lihan tarkastus-kysymys on myöskin ollut keskustelun alaisena. Suurta mieltymystä ovat seuraavat seikat tuottaneet yhdistyksen ulkopuolellakin oleville henkilöille: a) kielto, etteivät posetiivinsoittajat enää ole oikeutetut kuljettamaan mukanaan ja näyttelemään mitään eläimiä, b) eläinkaupan siirtäminen rautatientorilta teurastuslaitoksen avaroihin, lämpöisiin halleihin, c) kanantappokoneen asettaminen poliisikamarin pihaan, yleisön ilmaiseksi käytettäväksi, d) kuorma-ajurien seisomapaikkain varustaminen syötinkaukaloilla. Muun toiminnan ohessa sopinee mainita, että yhdistyksen ompelu- ja lauluseurat innostuneitten johtohenkilöittensä toimesta ahkerasti työskentelevät. Kauppaan lasketut hyväntekeväisyysmerkit ovat myös ne uutinen maassamme. Oma lippu on myöskin vuoden aikana hankittu sekä joku määrä laulukirjasia y. m. kirjallisuutta. Kaupungin rankkuri on yhdistyksen toimesta varustettu ajanmukaisilla teurastuskoneilla. Varsinaisia kokouksia on pidetty kerran kuukaudessa, niissä on pöytäkirjan mukaan käsitelty 30 asiaa.

Yhdistyksen asiamies on edelleen kaupungissa ollessaan silmälläpitänyt kaupungin toreja, katuja, kalojenmyymispaikkoja, tekeillä olevia rakennuksia, laivalaitureita, lumenkaato- ja ajurien seisottamispaikkoja, teurastushuoneita j. n. e., missä suurempi määrä eläimiä on ollut koossa.

Varoittamalla ja nuhtelemalla asianomaisia ja jopa saattamalla pahimmat syylliset lailliseen edesvastaukseen on hän koettanut valmistaa parhaimmille liittolaisillemme elämän kamppailussa siedettävämmän olon ja lopun.

Vuoden kuluessa on hänen toimenpiteistään viety 100 hevosta eläinlääkäriin tarkastettavaksi. Niistä on 50 määrätty lopetettaviksi, loput jätetty eläinlääkäriin hoidettaviksi ja kielletty työssä käyttämästä siksi kunnes paranevat. Useille kymmenille hevosen omistajille on annettu asianomaiset varoitukset ja ovat he saaneet lisäksi neuvoja ja ohjeita. Useita talli- ja navettarakennuksia on tarkastettu ja kysymys niistä jäi terveyslautakunnan ratkais-

tavaksi. Karjakauppaa kaupungissa on valvottu. Myytävän lihan kauppaa on hän myöskin pitänyt silmällä.

Eläinvalskäri A. Kattelus, jolle yhdistys on suuressa kiitollisuuden velassa monesta hyvästä avusta, on kulkiessaan maaseudulla, lukuunottamatta esitelmää, yksityisissä tilaisuuksissa neuvonut, opettanut ja puhunut miten hevosta ja muitakin kotieläimiä on kohdeltava.

Kaupungin eläinlääkärille herra O. Lindströmille pyytää yhdistys myöskin lausua kiitoksensa hänen niin useassa tilaisuudessa osottamastaan avuliaisuudesta.

Niille yhdistyksen arv. jäsenille sekä sen ulkopuolella oleville kansalaisille, jotka tekemällä ilmoituksia eläinrääkkäyksistä ovat helpottaneet työtämme, lausumme suuret kiitoksemme.

Kirjallisuus.

Koska v. 1903 painettua kirjallisuutta oli jälellä verrattain paljon, ei vuoden kuluessa ole painettu kuin seuraavat kirjaset: 3,000 kpl. „Eläintensuojelusasia raamatullisen käsitystavan valossa“, 15 siv., kirj. jumaluusopin kandidaatti A. J. Pietilä; 2,000 kpl. „Helsingin kansakoulujen Sylvia-juhla“, kirj. opettaja V. Sippola; 2,000 kpl. „Vasikkain teurastus“; 1,000 kpl. „Nautakarjan vitsauksia“; 1,000 kpl. „Sikain teurastus“; 3,000 kpl. „Hevosen silmä“; 1,000 kpl. „Kertomus v. 1903“; 1,000 kpl. „Neuvoja pesimispönttöjen valmistamiseen“. Maamme sekä suomen- että ruotsinkielisissä sanomalehdissä on silloin tällöin joku teurastusta, käytännöllistä eläinsuojelusta tai pikkulintujen kohtelua käsittävä julkaisu ollut luettavana. Jumaluusopin kandidaatti Pietilän „Eläintensuojelusasia raamatullisen käsitystavan valossa“ on ollut julaistuna „Teoloogisessa aikakauslehdessä“. Tämä seikka osottaa, että asiallemme aletaan antaa arvoa jo tälläkin taholla. Ja se onkin juuri oikea tie. Sillä kun kansamme kerran tulee huomaamaan asian perustuvan kristilliselle pohjalle, niin on voitto varma.

Ruotsinmaan ja Norjan eläinsuojeluslehdissä on myöskin näkynyt kirjoituksia yhdistyksemme toiminnasta. Eri-tyistä huomiota herättivät teurastuskurssit, ne kun niin suuresti poikkesivat muualla pidetyistä kurseista.

Kirjallisuutta on esitelmä- ynnä muissa sopivissa tilaisuuksissa jaettu ilmaiseksi. Kun Toimisto nyt on saatu perustetuksi, on kirjallisuutta mennyt vähän kaupaksikin.

Jokaisen myydyn ampumakoneen mukana on lahjoitettu joku teurastusta käsittelevä lehtinen.

Vuoden 1903 kertomus yhdistyksen toiminnasta on käännetty ruotsiksi ja kirjoitetussa muodossa lähetetty pohjoismaitten enimmäen tunnetuille eläinsuojeluyhdistyksille (Kristianiaan ja Göteborgiin) sekä yksityisille henkilöille. Ruotsinmaalaisessa lehdessä „Djurskyddet“ oli kertomus kokonaisuudessaan painettuna.

Kasvavan jäsenluvun vuoksi on jäsenkorttia painettu 1,000 kpl. Haaraosastot ovat niitä toistaiseksi saaneet maksutta.

1) Viime vuodeksi tilattiin seuraavat lehdet:

Djurskyddet, sekä kuukausi- että viikkopainos.

Djurvännernas tidning.

Dyrevennen.

De Värnlösas Vän.

Dyrenes Ven.

Eläinsuojelus.

Djurskyddet (kotimainen).

2) Tilapäistä, ostettua kirjallisuutta:

25 kpl. „Småfåglarnas betydelse“, kirj. F. A. Vingborg.

Vuosikertomuksia Norjalaisen yhdistyksen „Det Kgl. Selskab for Norges Vel“ toiminnasta.

Norjalaisen eläinlääkäriseuran sekä norjalaisten lihan-
tarkastusasemain vuosikertomuksia.

100 kpl. Pikkulinnut, kirj. C. Ullner ja V. Lindman.

3) Lahjaksi on yhdistys saanut:

5 vuosikertaa lehteä „Eläinsuojelus“, rouva C. Ullner'ilta.

5 kpl. Djurskyddskalender kirjailija V. Lindman'ilta Helsingin kaupungin terveyslautakunnan vuosikertomuksen kolmelta viime vuodelta.

Kaikista näistä lausumme sulimmat kiitokset.

Esitelmät.

Esitelmiä on tänäkin vuonna pidetty sekä yhdistyksen että yksityisten toimesta ja kustannuksella niinhyvin maa-seudulla kuin kaupungeissakin. Esitelmien päätarkotuksena on ollut kansan tutustuttaminen eläinsuojelusaatteen suureen merkitykseen kansallistaloudellisessa ja moraalisessa suhteessa.

Esitelmiä ovat vuoden aikana pitäneet:

Asiamies A. Rantala: Korvella 2, Tuusulassa 1, Teurastuskurssilaisille 3.

Herra Välskäri A. Kattelus: Lopella 2, Euralla 2, Porneesissa, Tuusulassa ja Mäntsälässä yhden kussakin.

Konsulentti Simola on puhunut Lapin raukoilla rajoilla.

Herra Vuokoski: Hollolassa 2, Kärkölässä 1 ja Koi-tossa 1.

Agronomi Petrelius on puhunut Söderkullan maan-viljelysopistossa useampia kertoja.

Konsulentti H. Castrén on pitänyt esitelmiä Savossa.

Everstiluutnantti T. K. Forstén on puhunut Tuusulan ja Sipoon maanmiesseurojen kokouksissa; Pellervon-päivillä Helsingissä *); Lahden kansanopistolla; Lammilla 2

*) Tästä esitelmästä kirjoittaa eräs lehti: „Esitelmä pidettiin ensimmäisen Pellervo-päivän illalla Ylioppilastalon juhlasalissa. Sitä jäi kuulemaan noin 600 henkilöä, ehkä suurin määrä mitä tähän asti on yhdellä kertaa ollut koossa eläinsuojeluasiasia meillä Suomessa käsiteltäessä. Varmuudella voi sanoa, että asia tällä kertaa saavutti myös suurimmat voittonsa mitä yhdellä kertaa koskaan ennen. Koko suuressa osanottajain määrässä ilmaantui lämmin ja täysin suosiollinen mieliala asiaa kohtaan. Kun näin suuri joukko kautta maan otti asian omakseen ja lupasi sitä kannattaa, on syytä iloon.“

ja Asikkalassa 2 kertaa; Helsingin nuorisoseuran iltamassa, „Arbetets vänner“ iltamassa, Orimattilan emäntäkoululla, Nummelan haaraosastossa, r. yhd. Kilven, Väinölän ja Rauhan iltamissa, Teurastajain iltamassa Uusmaalaisen osak. talolla, Kerjäläispoika-yhdistyksessä.

Esitelmänpitäjän kertomuksista käy selville, että aattemme voittaa yhä suurempaa jalansijaa kansan keskuudessa. Tämän mielipiteensä perustavat he siihen, että kuulijakunta kasvamistaan kasvaa, että esitelmän johdosta syntyneissä keskusteluissa käytetään ahkerasti puheenvuoroja sekä että kirjallisuutta ja esineitä yhä enemmän kaitataan ja kysytään.

Esinenäyttelyt.

a) Pysyväinen, sijaitseva P. Sidorowin kalusto-kaupassa *)

Kalustokauppa on vähitellen tilaamalla uusia esineitä hankkinut oman näyttelynsä, joten yhdistyksen esineet eivät ole siellä välttämättömiä enää. Suurin osa niistä onkin siirretty toimistoon, jossa ne muodostavat ikäänkuin toisen pysyvän näyttelyn.

b) Kiertävä. Tähän kokoelmaan kuuluvia esineitä ynnä herra A. Katteluksen arvokas kokoelma ovat olleet suureksi hyödyksi esitelmätilaisuuksissa.

Lisäys: Esinenäyttelyiden merkitystä aletaan yhä enemmän tajuta, sillä muutamaan kansanopistoon on jo Eläinsuojelustoimiston kautta siinä tarkoituksessa tilattu esineitä.

*) Tämä näyttelykokoelma oli arpajaisilaisuudessa somasti sijoitettu ylioppilastalolle, jossa se herätti suurta huomiota.

I. Kotimaisia eläinystäviä.

Varatuomari H. Niklander.

Rouva Hanna Niklander.

Uudenmaan E. Y:n perustajia.

Patroona Niilo Ahlgren.
Yhdistyksen kunniajäsen.

Opettajatar neiti A. von Konow.

II. Ruotsalaisia eläinystäviä.

Teurastuskoneiden konstruktööri Insinööri Gustafsson.

Jokainen, joka vähänkin tuntee vanhoja, kammottavia teurastustapoja, varmaan mielellään katselee tämän nuoren miehen kasvojenpiirteitä, miehen, joka niin tuntuvasa määrässä on vaikuttanut teurastustapojen lieventämiseen pohjoismaissa. Insinööri Gustafsson on nykyaikaisten humanisten teurastus- ja tainnutuskoneiden keksijä ja niiden rakenteen kehittäjä. Hän on sitäpaitsi helläsydäminen eläinten ystävä ja toimii parhaillaan „Svenska Allmänna Djurskyddsföreningen“ nimisen yhdistyksen rahastonhoitajana. Vielä on hän kutsuttu usean muun yhdistyksen kunniajäseneksi. Kiitollisuutensa ja kunnioituksensa omistaa hänelle varmaan jokainen suomalainenkin eläinystävä.

Yliopettaja Aksel Blomqvist.

Kukapa eläinsuojelustyötä harrastava henkilö ei tuntisi ainakin nimeltä tätä miestä. Hänellä on valtaava puheenlahja. Tyynesti ja havaannollisesti esittää hän asiansa. Hänen sanansa lähtevät sydämmestä ja menevät sydämiin. Opettajana ei hän koskaan laiminlyö painaa nuorten mieliin oikeudentunnetta luomakuntaa kohtaan. Hänen kynästänsä on lähtenyt monta oivallista teosta, joista „Käsikirja eläinsuojelusopissa kotia ja koulua varten“ on suomenkieliseenkin asuun toimitettu valtion kustannuksella. Hänen rintaansa koristaa monta mitalia ja kunniamerkkiä, jotka hän on saanut ansioistansa eläinsuojelustyöalalla. Muiden muassa on hänellä Helsingin Eläinsuojelusyhdistyksen hopeamitali. Yliopettaja Blomqvist on pari kertaa käynyt Helsingissä.

Professori Hj. Dahlström.

Tämä vielä ijältään nuori mies, joka jo 29 vuotisena nimitettiin professoriksi Ruotsissa, on nykyään patalogian ja terapian opettajana Tukholman Eläinlääkäri-instituutissa. Tätä miestä etupäässä saavat tukholmalaiset kiittää sikäläisen eläinsuojelustoimiston perustamisesta. Hän on jäsenenä useassa eläinsuojelusyhdistyksessä ja hänellä on useita kunniamerkkejä. Eläinten kuljetusasia ja teurastuskysymyksen onnelliseen ratkaisuun saattaminen ovat hänen lempiharrastuksiansa ja hän on tieteellisen eläinrääkkäyksen jyrkkä vastustaja.

Lars Hökerberg.

Hän on saavuttanut haihtumattoman maineen useilla eläinsuojelustyötä koskevilla sanomalehdillään ja lukuisilla kirjoillaan, jotka hänen toimestaan ovat ilmestyneet. M. m. on hän ollut „Djurvännen“ nimisen aikakauslehden toimittaja. Tuhansia on hänen sydäntä liikuttavien esitelmiensä johdosta liittynyt eläintenystävien riveihin. Laajalti ja uuraasti on hän Ruotsissa matkustellut levittämässä harrastamaansa aatetta ja innostuttamassa yleisöä sen kannattamiseen. Nykyään on L. Hökerberg eläinsuojelusyhistysten keskustoimikunnan sihteeri. Suurta huomiota

herätti hänen kertomuksensa mainitun keskustoimikunnan kolmivuotisesta vaikutuksesta, joka samalla sisälsi valaisevan yleissilmäyksen Ruotsin eläinsuojelusyhdistysten toiminnasta. Kiitollisuuden osotukseksi suurista ansioistansa on hän saanut rintaansa lukuisia kunniamerkkejä eläinsuojelusyhdistyksiltä.

Teurastusasia.

Armollisesti vahvistetun teurastusasetuksen vaatimuksia on yhä edelleen koetettu juurruttaa kansaan. Toivotavien tulosten saavuttamiseksi on asiaa käsittelevää kirjallisuutta, niinkuin „Uusi teurastusasetus selityksineen“, „Vasikkain ja sikain teurastus“, y. m. runsaasti jaettu kaikissa esitelmätilaisuuksissa, sekä myöskin lähetetty kaikkialle, missä on kuultu lakia tässä suhteessa rikottavan. Sanomalehdissä on varsinkin syysteurastuksen aikoina julaisu neuvoja ja varoituksia elukkain kohtelussa, ja lausumme täten sanomalehdistöllemme suurimman kiitollisuutemme kaikesta hyväntahtoisesta avustuksesta, jota se varsinkin viime aikoina on pyrinnoillemme antanut.

Ampumakoneita on useampia satoja myyty sekä useita lainattu ja lahjoitettu. Yhdistyksellä on ollut kunnia toimittaa koneita myöskin maanviljelysseuroille, m. m. Vaaasaan kokonaista 40 kpl.

Mutta eivät nämä toimenpiteet vielä ole läheskään vieneet asiaamme toivottuun päämäärään. Uusiin tehokkaampiin toimenpiteisiin on täytynyt ryhtyä. Päätettiin pyytää lupaa saada Pellervon-päivillä pitää asiasta esitelmä ja kuulustaa maanviljelysseurain mielipidettä siitä, miten asiaa paraiten edistettäisiin. Pyyntöön saatiin myöntävä vastaus ja tämän kertomuksen laatija määrättiin saattamaan asia esille. Tulos oli odottamattoman suuri. Esitelmää seurattiin mielenkiinnolla ja sen jälkeen kahtena päivänä pidetyissä keskusteluissa tultiin yksimieliseen päätökseen, että ensin täällä Helsingissä ja sitten tilaisuuden myön-

täessä muuallakin toimeenpantaisiin niin kutsutuita teurastuskursseja.

Sivumennen mainitsen, että näillä päivillä jaettiin 2,000 eläinsuojelusta koskevaa lentolehtistä ja syötiin ylioppilastalolla hevosliha-ateria. Tästä viimeisestä seikasta jää yhdistys suureen kiitollisuuden velkaan „Osmola“ osuuskunnalle, joka uhrasi paljon aikaa ja vaivaa sen tähden.

Teurastuskurssien toimeenpanemiseen, joihin jokaisella hyvämaineisella suomalaisella olisi tilaisuus ottaa osaa, päätettiin pyytää valtiolta kannatusta.

Sittenkun valtioapu (600 mkaa) oli myönnetty, lähetettiin noin 400 maanmiesseuralle sekä kaikille eläinsuojelusyhdistyksille kehoitus lähettämään yksi tai useampi osanottaja kursseihin. Kehoituskirjeitten mukaan oli liitetty kappale yhdistyksen vuosikertomusta, „Teurastusasetus“, „Vasikkain teurastus“ ja „Hevosen silmä“ nimiset kirjaset.

Ja niin pantiin maassamme yhdistyksen toimesta ensimmäiset kurssit ajanmukaisissa teurastustavoissa 1 päivänä kesäkuuta toimeen ja syksyllä toiset samanlaiset. Kursseihin, jotka kestivät ainoastaan 15 päivää, ilmoittautui kaikkiaan 56 osanottajaa, joista yksi oli nainen.

Seuraavat maanviljelys- ja maamiesseurat olivat edustettuina: Itä-Karjalan, Läntisen Viipurin läänin, Karkun, Virtasalmen, Lappeen, Sortavalan, Pihlajaveden, Keski-Hämeen, Artjärven, Uuraisten, Orimattilan, Mäntsälän, Suomenniemen, Virolahden, Iisalmen, Vesilahden, Säämingin, Kauhavan, Askolan, Tuusulan sekä Harjun maanviljelyskoulu; eläinsuojelusyhdistyksistä: Joensuun, Rauman, Hämeenlinnan, Salon ja Tammelan.

Paitsi käytännöllisiä töitä, jotka toimitettiin teurastus-huoneella ja joita vanhat ammattimiehet johtivat, pidettiin luentoja ja esitelmiä aineista, jotka ensi kädessä koskivat ammattia mutta myöskin muita aloja, niinkuin: alkohoolin vaikutuksesta hermostoon, eläinten sieluelämästä, hevosenlihasta ravintoaineena, käytännöllisestä eläinsuojeluksesta, humanisuudesta, y. m.

Koska suuri joukko osanottajista oli ensikertaa pääkaupungissa, valmistettiin heille tilaisuutta perehtyneitten henkilöiden opastamina käydä eläintieteellisessä- ja kansantieteellisessä museossa, ateneumissa, Korkeasaarella, kansallisteatterissa y. m.

Tyytyväisiä olivat kurssilaiset oloihinsa ja mikäli heiltä jälkeinpäin saapuneet kirjeet osoittivat, olivat kurssit, puhumattakaan niiden merkityksestä terveydelliseltä ja turvallisuuden kannalta, suureksi hyödyksi.

Tällä tavoin toimeenpantuja kursseja saatetaan pitää inhimillisyyden ja sivistyksen tienraivaajina. Tämän mielihiteen myös ilmausivat ne ruotsinmaalaiset ja norjalaiset lehdet sekä ne eläinystävät, jotka kurseista saivat tietoja. Niiden johdosta saikin yhdistys vastaan ottaa useita lämpöä hehkuvia sähkösanomia muista pohjoismaista.

Toivomuksena lausumme, että jos näitä kursseja toistekin vielä toimeenpannaan, oppilaitten toimeentulo täällä taataan paremmin kuin ennen.

Erään seikan täytyy päästä yhdistyksen jäsenten tiedoksi, sen nimittäin, että huolimatta sanomalehti-ilmoituksista, *ei ainoatakaan jäsentä* saapunut kuulemaan niitä sisältörikkaita ja kaikille ihmisille opettavaisia esitelmiä, joita näillä kursseilla pidettiin. Samoin en voi olla kiittämättä kunniajäsentämme herra *Niilo Ahlgrenia* siitä vastasta, minkä hän näki valmistaessaan kurssilaisille pysyvän muiston heidän käynnistään Helsingissä, kutsuamalla heidät juhla-aterioille, joissa puheilla ja lauluilla asiaa yhä teroitettiin mieliin.

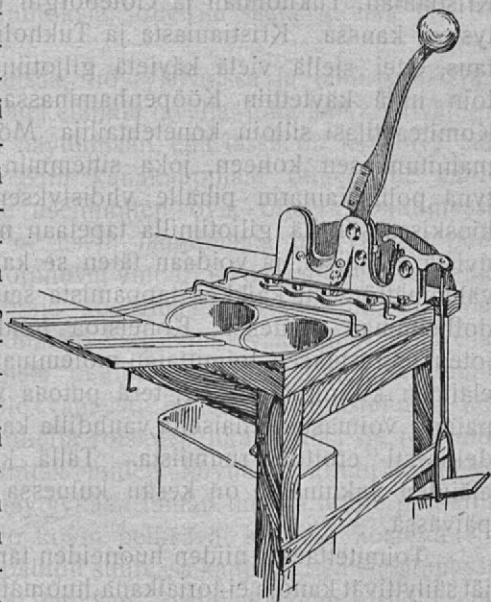
Lukuunottamatta niitä koe- ja näyteteurastuksia, joita kurssilaiset itsekukin kotiseuduillaan ovat toimeenpanneet, ovat teurastajat K. Viikelä Kuhmoisissa ja Padasjoella, A. Sirviö Kajaanissa ja Kuusamossa, sekä O. Suhonen Heinolan ympäristöllä toimeenpanneet näyteteurastuksia karjanostoretkillään. Väsymätön taistelijamme eläinten kovaa kohtelua vastaan, neiti von Konow, on käymällä ruunuvoutien ja nimismiesten luona saanut heidät kirkoissa

julistamaan käskyjä teurastusasetuksen noudattamisesta sekä lupaamaan saattaa rikkojat syytteeseen.

Siiipikarja.

Syksyllä 1903 satuin kulkemaan sen, Seurahuoneen edustalla olevan, paikan ohitse, jossa eläviä kanoja kau-pitaan. Kun edellisenä kesänä olin paljon puuhannut näit-ten eläinten takia sekä ollut huvitettu niiden suhteen, päätin nyt ottaaselkoasiitä, miten myytäviksi aiottuja kanoja koh-deltiin. Kokemukset, jotka sain, olivat surullista laatua. Eläi-met olivat useim- miten sullotut ko-reihin tai laatikkoi-hin, joissa niillä ei ollut tilaa seisoa ja-lat suorina tai pää-pystyssä, ja se hoi-to, joka niiden osak-si tuli ravintoon ja puhtauteenkatsoen, jätti myöskin tavat-toman paljon toivo-misen varaa. Tap-paminen tapahtui jossain torin lähei-syydessä olevassa makasiinissa taikka myyjättären toriesi-liinan alla linkku-veitsellä, joka oli enemmän tai vähemmän tylsä.

Liikutettuna siitä suunnattomasta vääryydestä, jota tässä tehtiin eläville olennoille, jotka oli tuotu, niiden pe-lätessä ja tuskaa tuntiessa, kodista ja hoitajien luota suur-kaupungin asukkaiden syötäväiksi, päätin sekä yksityisesti että eläinsuojelusyhdistysten apuun turvaten koettaa va-

pauttaa eläimet siitä arvottomasta marttyyriin kohtalosta, jonka alaisiksi ne näin olivat joutuneet.

Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistyksessä, joka mielihyvällä ja asianharrastuksella ryhtyi kysymystä pohtimaan, asetettiin komitea, johon kuuluivat rouva Hanna Niklander, herrat Niilo ja Albert Ahlgrén sekä K. A. Lindgrén ynnä allekirjoittanut, ja joka sai toimeksi hankkia mahdollisia parannuksia näihin epäkohtiin.

Tämän komitean ensimmäiseksi huoleksi tuli saattaa siipikarjan teurastus ajanmukaiselle kannalle. Sen tarkoituksen saavuttamiseksi päätettiin hankkia n. s. giljotiini, ja asetui komitea sentähden yhteyteen Kööpenhaminan, Kristianian, Tukholman ja Göteborgin eläinsuojelusyhdistysten kanssa. Kristianiasta ja Tukholmasta saatiin vastaus, ettei siellä vielä käytetä giljotiineja, mutta sitävastoin niitä käytettiin Kööpenhaminassa ja Göteborgissa. Komitea tilasi silloin koneitehtailija Mölleriltä Aarhusista mainitunlaisen koneen, joka sittemmin on ollut pystytettynä poliisikamarin pihalle yhdistyksen rakennuttamassa kioskissa. Tällä giljotiinilla tapetaan nyt useimmat myydyistä eläimistä, ja voidaan täten se kauhu ja tuska, joka välttämättömästi kaikkea tappamista seuraa, supistaa mahdollisimman pieneksi. Koneistoa hoidetaan polkemalla, joten teurastuksen toimittajan molemmat kädet ovat vapaat eläimen kiinnipitämiseen; terä putoaa varteen kiinnitetyn painon voimasta sellaisella vauhdilla kaulalle, että pää täydellisesti erottuu ruumiista. Tällä koneella tapettujen eläinten lukumäärä on kesän kuluessa noussut aina 400 päivässä.

Toimitettaessa niiden huoneiden tarkastus, joissa myyjät säilyttivät kanoja ei-toriaikana, huomattiin, että ne monissa tapauksissa olivat kylmiä ja kosteita kellareita, joiden käyttämistä sellaiseen tarkoitukseen täytyy pitää suurena eläinrääkkäyksenä. Komitea anoi sentähden kaupungin rahatoimikamarilta, että se myöntäisi jonkun kaupungille kuuluvan sopivan paikan vajan rakentamiseen, josta vajasta yhdistys voisi vuokrata myyjille erikoisia osia. Tämä pyyntö hyl-

jättiin, ja silloin vuokrattiin eräästä talosta Fabianin kadun varrella makasiini, joka kuitenkin useista syistä jäi käyttämättä, ja jonka yhdistys siitä syystä kuukauden kuluttua luovutti muille. — Yhdistyksen yksityiset jäsenet tulevat kuitenkin pitämään silmällä niitä säilytyshuoneita, jotka myyjät itse ovat vuokranneet, ja ennen kaikkea vaaditaan, että niiden pitää olla valoisia ja kuivia.

Senverran on Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistys toistaiseksi voinut tehdä kanakaupan saattamiseksi humaanimmalle kannalle Helsingissä. Paljon on kuitenkin vielä jälellä, erittäinkin kysymyksessä niitten kulutuksesta. Juuri tässä suhteessa yhdistys onkin voimattomin eikä se kykene saamaan siihen muutoksia, jollei se saata luottaa yleisön apuun.

Rautatievaunuissa, höyrylaivoissa ja talonpoikaisratteilla kuljetetaan näitä eläimiä tavalla, joka kaikkein vähimmin olisi omiansa näyttämään, että tässä on kysymys elävistä olennoista. Kun kanakauppiaat ottavat ne esille koreista, joissa ne useimmiten ovat olleet tavattomassa tungoksessa, niin ne usein lämpimästä höyryten ja puoleksi tajuttomina hoippuvat ympäri tai ovat monessa tapauksessa kykenemättömiä nousemaan seisaalleen, sillä jalat ovat menneet sijoiltaan harjoitetun väkivallan johdosta. Kymmenen, viisitoista penikulmaa pitää niiden sidottuna maata kärryjen alle vapaasti heilumaan ripustetuissa koreissa, jolloin maantieltä roiskuva lika peittää ne paksuun verhoon, joka tartuttaa niiden höyhenet kiinni toisiinsa. Mitä kärsimyksiä täytyykään tämän tuottaa noille puhtaille eläimille, jotka niin kovin pelkäävät kaikkea kosteutta!

Ja sellaista tapahtuu suuressa kaupunki-yhteiskunnassa joukossa tuhansien ihmisten, joista yksikään ei edes heikosti pane vastalauseittansa julmuutta vastaan. Yhden keran on kuitenkin Helsingin pikatavaratoimistosta allekirjoittaneelle annettu eräs tieto. Se koski viittä täysikasvuista kanaa, — niiden lähettäjän nimikin ilmoitettiin, — jotka kaikki oli sullottu 43½ cm. pitkään, 18 cm. korkeaan ja 20 cm. leveään koriin(!). Eläin-, eläinparat! Kal-

liisti niiden pitää maksaa onni ja kunnia saada olla luomakunnan kruunun ravintoaineena. Niiden verrattain pieni raha-arvo riistää niiltä sen edun, että omistajat kohtelisivat niitä samalla huolenpidolla, joka muutoin pelkästään taloudellisistakin syistä usein tulee muiden eläinten osaksi.

Äskettäin on sanomalehdissä ollut 93:n teurastajan allekirjoittama vastalause vastaan tapaa ostaa sellaisten eläinten lihaa, jotka juutalaiset omien uskonnollisten tapojensa mukaan ovat teurastaneet, koska tämä teurastustapa tekee välttämättömäksi julmuuden eläimiä kohtaan ja sellainen niiden lakien mukaan, joita oman kansamme tulee noudattaa, sen parempi on sakon uhalla kiellettyä. — Että vieraalle kansalle sen uskonnollisten tapojen hyväksi on myönnetty erityisiä etuoikeuksia kiduttamiseen, ei voi muuta kuin vaikuttaa masentavasti jokaiseen, jolle humanisuus ja hyvyys kaikkia, etupäässä kaikkia turvattomia kohtaan on kaiken moraalin lopputulos. — Myöskin kana-kaupan suhteen on juutalaisilla etuoikeuksia, jotka tekevät aivan hyödyttömiksi useat niistä kustannuksista ja ponnistuksista, mihin Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistys on ryhtynyt eläinten kovan kohtalon lievittämiseksi. Kanat ovat näet nekin teurastettavat vissien menojen mukaan, ja tulee teurastuksen toimittajana olla jonkun juutalaiskirkon palveluksessa olevan henkilön; sentähden juutalaiset vievätkin ostamansa linnut elävinä torilta. Tavallisesti niitä kannetaan jaloista, jotka lujasti ovat kiinniköytetyt — koreja käytetään harvoin — ja mikäli allekirjoittaneen tietoon on tullut, saavat ne siten maata jossain sopessa tai nurkassa siksi kunnes omistaja näkee hyväksi antaa kanttorin tappaa ne synagoogan pihalla. Yhdessä ilmotetussa tapauksessa oli kana siten kiinnisidotu in jalo in saanut maata kokonaista kaksi vuorokautta, sitäpaitsi tietysti ilman ravintoa. Tappaminen tapahtuu juutalaisten juutalaisten menojen mukaan siten, että eläimen molem-

mista siivistä otetaan lujasti kädellä kiinni, joten eläin jää vapaasti riippumaan, pää työnnetään kovasti taaksepäin, ja kun uhrin toimittaja sitten muutamia kertoja on vapaalla kädellensä silittänyt eläimen kurkkua, tekee hän leikkauksen, joka erottaa kurkunpään kurkusta. Senjälkeen heitetään eläin pois vähitellen potkien ja täristen kuolemaan. Asiaa harrastavat käykööt katsomassa toimitusta talossa n:o 22 Malmikadun varrella, jossa juutalaisten synagoga nykyään sijaitsee. Nytemmin on Uudenmaan Eläinsuojeluyhdistys edesvastuun uhalla kieltänyt myyjiä sitomasta kiinni eläinten jalkoja, mutta vielä on otettava varteen se eläinräökkäys, joka on välttämättömänä seurauksena eläinten elävänä säilyttämisestä kodeissa, joissa ei ole erityisiä säilytyshuoneita.

Torilla kanakauppiasten luona käydessä voi myöskin panna huomioon, että siinä, missä juutalaiset kulkevat itselleen valitsemassa kaupaksi tuotuja eläimiä, näitten eläinten kirkuna ja hätähuudot niitä useimmiten seuraavat. Kuuluu näet asiaan, että ainoastaan hyvin lihavat niistä pidetään kelvollisina, ja ne tutkimiset, koettelemiset ja punnitsemiset, jotka tästä johtuvat, ovat olleet aiheena siihen, että moni myyjä harmistuneena on käskenyt tuollaisten ostajain siirtyä muiden luo kauppoja tekemään.

Täten lopetan selontekoni ja pyydän samalla saada laskea yleisön sydämelle, että niin paljon kuin mahdollista ruvettaisiin kanojenkin etuja valvomaan. Minusta tuntuu suoraan sanoen mahdottomalta puuhata niiden parissa ja takia ilman että samalla mielenkiinto niihin heräisi ja ilman että rupeaisi niistä pitämään. Erittäinkin lapsille ne aina ovat rakas ja huvittava seura, ja olisi sentähden mielestäni onni, jos vanhemmat ja opettajat kääntäisivät lasten huomion kauppatorilla vangittuina pidettyihin eläimiin. Kun he tässä olisivat tekemisissä eläinten kanssa, joita auttaakseen kukaan ei ole liian heikko eikä mitätön,

niin sellainen huolenpito olisi omiansa kehittämään heidän parhaita inhimillisiä tunteitaan ja vaistojaan. Muutamat aamiaispöydästä jätteiksi jääneet murut, ystävällinen sana niiden puolesta myyjälle tai ostajalle, siinähan olisi työhön heidän voimiaan vastaava lisä. Mutta tietoisuus siitä, että he siten olisivat tuottaneet huojennusta sellaisten kohdaluon, jotka ovat heidän suojelustaan tarvinneet, kohotaisi varmaankin heidän mieltänsä, enemmän kuin mikään muu, itsekkäisyydestä ja välinpitämättömyydestä lämpimäksi myötätuntoisuudeksi ja kunnioitukseksi kaikkia kohtaan, jotka elävät, tuntevat ja kärsivät.

— e —

Lyhyitä huomautuksia.

Eläimen *kuolemantuska* ja *kuolonkamppaus* vaikeuttavat teurastusta, pahentavat lihan maun, lyhentävät sen pitoisuuden sekä aikaansaavat joutavaa eläinrääkkäystä.

Tainnuta sentähden eläin ampumakoneella tai lyö sitä ainakin koneen puutteessa nuijalla otsaluuhun.

Älä lyö *älä*kä pistä tai ammu *niskaan*, siitä lamautuvat ainoastaan liikehermot (valekuolema) vaan ei tunnehermot. Semmoinen tainutustapa on sydämetöntä.

Älä aja teurastuseläintä *liika kovaa* tai *liika pitkiä matkoja* ennen teurastamista.

Väsyneestä eläimestä ei veri vuoda helposti ulos, sillä lihakudoksiin on sekottunut vahingollisia aineksia, jotka turmelevat lihan näön, maun ja pitoisuuden.

Älä lyö *älä*kä *satuta* eläimiä, sillä liha pilaantuu siitä.

Kaikista teurastuskoneista on *ampumakone* kieltämättä edullisin, varmin ja helpoimmin hoidettu. Vaan muista että sitä on, samoin kuin muitakin ampumakoneita, varovasti pideltävä.

Älä salli *lasten* olla läsnä teurastettaessa.

Älä anna *muitten eläinten* nähdä tai edes kuullakaan teurastusta.

Iskunaamarin käyttötapa.

Ampumanaamarin käyttötapa.

Ampumakone.

jolla voi tainnuttaa sekä pienempiä että suurempia kotieläimiä. Hinta 7 mk.

Nallintonki.

Tällä koneella sisäänpannaan hylsyyn nusia nallia ja otetaan käytetyt ulos. Hinta 5 m

Ruutimitta.

Hylsyä ladataan tavallisella lahtiruudilla. 50 latinkin tarvitaan 175 gr. — Raudin paljous riippuu eläimen suuruudesta.

Kotelo (hylsy) ja kuula.

Hylsyn hinta on 20 p. Kuulan 3 p. Hylsyä voidaan ladata uudelleen.

**Iskunaamari suuremmille
eläimille.**

Toimisto.

Vuoden kuluessa on saatu toteutetuksi eräs kipeästi kaivattu toivomus. Yhdistys on vihdoinkin saanut n. s. oman „pääkortteerin“. Tässä kortteerissa pidetään johtokunnan sekä yhdistyksenkin kaikki kokoukset. Täällä pitää laulu-seura harjoituksensa, täällä on yhdistyksen jäsenillä tilaisuus lukea sekä jokapäiväisiä sanomalehtiä että myöskin eläinsuojelusta koskevaa kirjallisuutta.

Mutta vielä on tällä kortteerilla toinenkin kenties tärkeämpi tehtävä. Se on ikäänkuin keskusasemana pääkaupungin käytännölliselle eläinsuojelustyölle. Siellä vastaanotetaan ilmoituksia eläinräökkäyksistä, siellä annetaan

neuvoja ja avustusta eläinsuojelukseen kuuluvissa asioissa, siellä on saatavana teurastus- y. m. eläinsuojelusesineitä, lintupöytiä, pesimispönttöjä j. n. e.

Moni piti tämmöistä „kortteeria“ tai „toimistoa“, jolla nimellä se nyt alkaa olla tuttu kautta maan, turhana ja liiallisena. Sanottiin yleensä: onhan eläinsuojelusyhdistyksiä jo ennestäänkin. Mutta vaikka meillä olisi yhä useampiakin yhdistyksiä ja vaikka niiden toiminta olisi järjestetty miten huolellisesti hyvänsä, ei niistä sittenkään sellaisenansa olisi toivottavaa hyötyä. Se nähdään selvästi jo niistä lukuisista valituksista, joita ehtimiseen saadaan kuulla kaduilla tapaturman kohdatessa jotakuta eläintä: „Ei niistä eläinsuojelusyhdistyksistä ole mitään hyötyä, eivät ne mitään saa aikaan, eikä niihin kuuluvia henkilöitä saa mistään käsiinsä“. Ja tottahan se onkin. Nyt kun on saatu perustetuksi toimisto, johon on hankittu puhelin, ja jossa aina on joku henkilö tavattavissa, vasta nyt voi eläinsuojelusyhdistys toimia oikein paikaisesti.

Suuren yleisön maalla, samaten kuin kaupungissakin, jonne eivät meidän kehoitushuutomme, jonne ei kirjallisuus löytänyt tietänsä, ynnä tuon suuren osaksi raa'an joukkion, joiden käsissä kotieläintemme kohtalo on, *täytyy selvästi saada nähdä, että meitä on olemassa ja että me todellakin autamme ja rankaisemme.*

Niin se juuri on eläinsuojelustyö järjestettävä, että meidät tarvittaessa löydetään, että jokainen on tilaisuudessa puhumaan kanssamme, tarvitsematta juoksennella paikasta toiseen.

Kirjallisuudella on tosin äärettömän suuri tehtävänsä, mutta kirjoitettu sana on sittenkin vaan määräys, eikä itse lääke. Meidän on koetettava ensi kädessä jo tänään antaa pikainen ja suoranainen apu hädässä, kärsimysten käsissä olevalle eläimelle. Ei se riitä, että me ehkä onnistumme jonkun ajan — kenties vasta kuukausien — kuluttua saamaan hänen pyövelinsä rangaistuksi.

Esimerkin voima on suuri.

Ettei vaan suuri yleisö, vaan myöskin eläinten omistajat oivaltavat toimistomme tehtävän, todistavat seuraavat numerot.

Toimiston ensi olemassa-olo kuukautena: lokakuulla käsiteltiin 60 asiaa, joista 31 alistettiin eläinlääkäriin ja oikeuden ratkaistavaksi.

Marraskuulla 72 asiaa, joista 28 alistettiin ratkaistavaksi.

Joulukuulla 98 " " 24 " "

Tammikuulla 118 " " 29 " "

Helmikuulla 94 " " 22 " "

Muutama päivä senjälkeen kuin Toimisto avattiin, sai yhdistys vastaanottaa seuraavan, tuntemattoman tekijän lähettämän, runomuotoisen onnittelun:

LAULUJA

Uudenmaan Eläinsuojeluyhdistyksen muutettua omaan tupaan.

1. *Luonnon laulu.*

Kuule, lintunen lehdossa laulaa:

„Elkösi laittako mulle paulaa,

Ihminen, ihminen sulle vain

Lauluni, elämäni annan ain!”

Kuule, kukkanen kedolla kuiskii:

„Myrskyt ne tulevat ja varttani huiskii,

Talvi vie voimani, sulle vain,

Ihminen, tahdon tok’ elää ain!”

Kuule lähdettä, helmassa lehdon:

„Vuoresta elon sain, täällä sain kehdon.

Ihminen, ihminen, sulle vain

Kaikkeni riemulla annan ain!”

Kuule, kuule, sä luontoa suurta:
„Kaikk' oomme yhtä me jumalten juurta,
Ihminen, sinua sentään ain
Tahdomme palvella, palvella vain.

Tahdotko sinäkin suojaa antaa?
Raskas on usein kuormamme kantaa.
Ihminen, ihminen, paljon sait,
Muistaos elämän ja kuoleman lait!

Kuullos meitäkin, pientä ja suurta,
Yhtä me olemme jumalten juurta.
Ihminen, ihminen, sentään ain
Sinua tahdomme palvella vain” —

2. Velvoitus.

Tuo laulu riemastuttaa kyllä mieltä,
Vaan raskahasti myös se velvoittaa.
Se käskee, käänny itsekkyyden tieltä
Ja astu heikompaasi auttamaan.

„Ken ensin sai, hält' ensin vaaditahan.“
Ja luonto lausuu meille: muista tuo,
El' anna valtoihinsa päästä pahan
Vaan hyvyydelle suurin valta suo.“

3. Jääkuori.

Tuon laulun kaikki kuuli,
Vaan kaikk' ei tahdo ymmärtää,
He siitä huolimatta
Vain kylmää kylmemmäksi jää.

Niin moni korvat sulkee
 Ja peittyi jäiseen kuorehen,
 Vaan kerran kirkas päivä
 Pois sulattaapi kuoren sen.

Ja silloin ymmärretään:
 Ken luonnon herraks tehtiin,
 Niin hänen käsihinsä
 Sen suotiin suojaaminenkin.

Ja sit' ei yksin suotu
 Se käsky häll' on rinnassaan,
 — Oi kun se onnen päivä
 Jo pian, pian koittais vaan!

4. Soios, sana!

Soios, sana,
 Korkealle lennä,
 Sydämmet sytä,
 Lämmitä mielet,
 Nostaos ylähä soihtu
 Tiedon, taidon ja hyveen.

Siksi juur' elämä antoi
 Tunnetta meille,
 Jotta ei järjen kylmyys
 Toimia ohjais.
 Totena pysyy:
 Tieto, taito ja hyve
 Yhdessä uudet ajat
 Paremmat luovat,
 Jolloin ne, yhtyen, aina
 Onnea tuovat.

5. *Yhteiseen työhön.*

Mut tieto tietäjiä tarvitsee
 Ja taito seppiä ja sepät pajaa.
 Ja aate hyödytöntä kultaa on,
 Jos kukaan sit' ei eespäin tahdo ajaa

Ja aatteen ajajat jos toisistaan
 On kaukana ja eivät yhdy yhteen,
 Niin heidän toimensa on pientä vaan
 Ja antaa hedelmiä hoikan lyhteen.

Mut jos he aina auttaa toisiaan
 Ja käyvät työhön samain ortten alla,
 Niin saadaan sato monenkertainen,
 Ja lippu liehuu pian korkealla.

6. *Onni uutehen tupahan.*

Onni uutehen tupahan,
 Onni oman orren alle!

Kolkko on koditta olla,
 Ilman lieden lämpimättä
 Aina nurkissa asua,
 Aina tiellä, työnnettynä,
 Sysäyttynä syrjemmälle
 Katsottuna karsahasti —
 Koti on koti pikkuinenkin:
 Oma on lattia kävellä,
 Oma katto katsoskella,
 Omat on sileät seinät,
 Oma ikkuna ihana
 Päivänvalon päästäjäksi, —
 Omat on loukot, oma liesi,
 Omat paikat kaikki tyyni.

Pakko ei loisena asua,
 Vierahana vellotella,
 Armoleivällä eleä.

Onni uutehen tupahan
 Onni oman orren alle!

II. Toiminta maaseudulla.

a) Asiamies:

Paitsi että esitelmää on pidetty, on asiamiehemme oleskellut läänin markkinoilla ja eläinkauppapaikoilla tehden 60 eri matkaa, joihin on kulunut 150 päivää. Työhön kykenemättömiä työhevosia on vuoden kuluessa poiskorjattu 181 kpl. Syytteen alaiseksi eläinräkkäyksestä on saatettu 8 henkilöä. Maaseudulla on tarkastettu eläinten asuntoja, teurastushuoneita ja teurastustapoja, annettu neuvoja ja varoituksia sekä jaettu kirjallisuutta ja koneita.

b) Haaraosastot:

- 1) Askolan.
- 2) Sipoon, ei ole kertonut toiminnastaan.
- 3) Fredriksbergin.
- 4) Nummelan.
- 5) Korven.
- 6) Mäntsälän.
- 7) Tuusulan; ei ole saapunut vuosikertomusta.

Lintusuojelusaatteen kehittämiseksi ja tutustuttamiseksi toimeenpani toukokuun 29 päivänä yhdistyksemme „Sylvia osasto“ kaupungin kansakoulunopettajain avustamana 1800:lle lapselle Karamsinin puistossa n. k. Sylvia-juhlan.

Suuremmoinen oli todellakin se näkö, mikä valtasi nähdessä noitten palleroisten järjestetyissä riveissä, liehuvine lippuineen, musiikin soidessa marssivan pitkin katuja.

Juhla alkoi virren 401 veisaamisella. Senjälkeen puhui suomeksi opettaja V. Sippola sydämeen käyvin sanoin velvollisuuksistamme luomakuntaa kohtaan. Puheen päätyttyä kajahti tuhansilta huulilta raikkaasti „Mä oksalla ylimmällä“.

Astui sitte puhujalavalle tunnettu eläinystävämme neiti A. von Konow ja tulkitsi ruotsiksi mitä lämpimimmästi velvollisuuksiamme Jumalan luomia olentoja, lintuja kohtaan. Sitten laulettiin yhteisesti „Kesäisen illan kullasta tuo joutsen tultuaan“ sekä „Ateenalaisten laulu“.

Seurasi tämän jälkeen leikkejä ja kisoja, ilmapallojen laskemista, makeisten nauttimista j. n. e.

Joskin näitten huvien pääasiallisella toimeenpanijalla, rouva H. Niklanderilla olikin ollut suuri vaiva, niin oli nuorten kiitollisuus ja ilo aina sitä suurempi.

Sittenkun luokat olivat järjestetyt, alkoi paluumatka. Ilo ja riemu silmissä, hyvä siemen povessa marssittiin takaisin kaupunkiin.

Yhdistys tulee aina olemaan suuressa kiitollisuuden velassa tästä onnistuneesta juhlasta myöskin op. V. Sipolalle, joka väsymättömästi otti osaa sen toimeenpanemiseen.

Pesimispönttöjä on erilaatuisia.

Parhaat ovat ne, jotka ensin muistuttavat lintujen luonnollisista pesimispaikoista.

Tässä parin eri lajin valmistustapa:

a) Kottaraispönttö.

Noin 135 cm pitkä, 20 cm leveä ja 0,50 cm paksuinen harmaantunut ja höyläämätön lauta pätkitään seuraaviin osiin: etuseinäksi 35 cm, takaseinäksi 40 cm ja kahdeksi sivuseinäksi kulmikkaisiin 35 cm palasiin. Pohjaksi sahataan sopiva laudanpätkä, johon on kaiverretty yksi tai pari neliö-centimetrin suuruista läpeä, sadeveden poisjohtamiseksi.

Katto tehdään niin leveä että sivuille muodostuu 2 cm-ja eteen 10 cm räystääs. Sitten lyödään pönttö kokoon.

b) Pikkulinnun pönttö.

Noin 22 cm pituisesta puunrungosta tai oksasta koverretaan sisusta joko kokonaan pois tai jätetään sen toiseen päähän ohkanen kerros pohjaksi. Tähän pohjaan kaiverretaan pari sentimetrin läpeä (sadeveden poisjohtamiseksi). Katoksi samoin kuin pohjaksikin (jos puu oli lävitse koverrettu) naulataan vanhoja laudan pätkiä. Katto asetetaan räystäänmuotoiseksi lentoreijän yli. Kaikkiin pönttöihin laitetaan lentoreijät: Kottaraispönttöihin 5—6 cm, pikkulinnuille 2,9—3,5 cm.

Kaarna on mikäli mahdollista jätettävä puuhun. Pöntöt ovat aina tukevasti kiinninaulattavat. Kasvaviin puihin asetetaan ne 4—5 metrin korkeudelle maasta pikemmin etu- kuin takanojaan ja lentoreikä joko itään tai etelään päin.

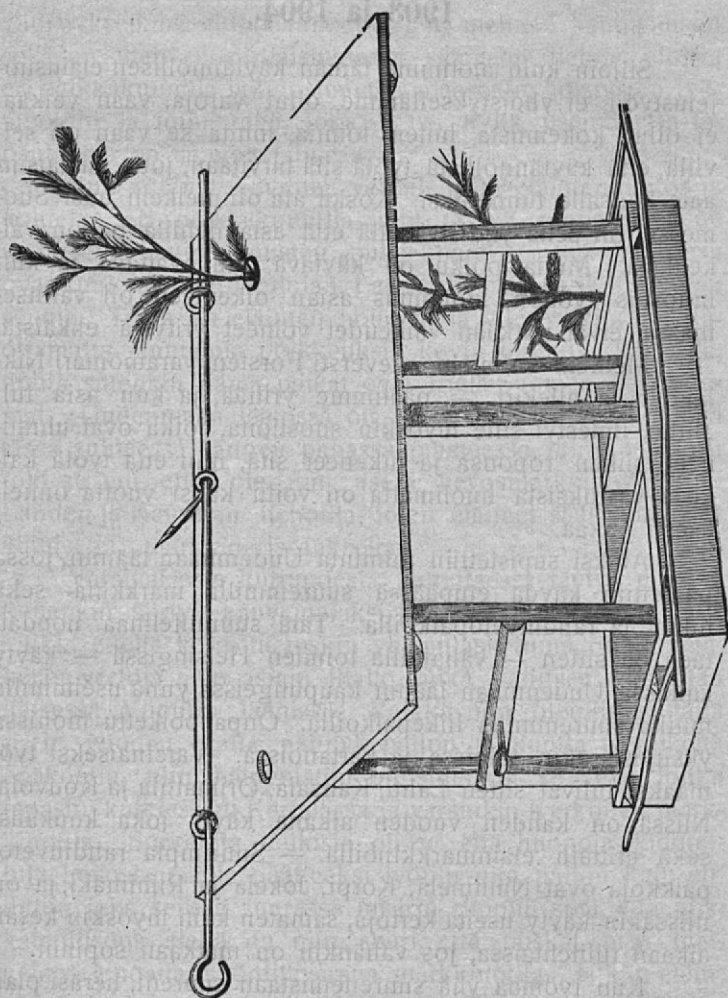
Pöntön pohjalle pannaan suomultaa.

Jos pönttöt ovat valmistetut kirkkaista höylätyistä aineista, ovat ne aikaiseen keväällä maalattavat. Kissain puihin-pääsyn ehkäisemiseksi sopii kietoa orjantappuraisen tai muun pistävistä aineista kokoonpannun kiemuran puun rungon ympärille.

Lintupöytä.

Lintupöytää valmistettaessa tehdään ensin 25 cm pitkä, 12 cm leveä ja 3 cm korkea puulaatikko, jonka jaamme poikkipuulla kahteen osastoon. Laatikon kulmiin ruuvataan neljä kahden cm levyistä neliskulmaista puupuolaa, takimaiset 16 cm, etumaiset 12 cm pituisia. Ohkanen 20 cm levyinen ja 37 cm pitkä, pienoilla varustettu lauta (pienat lyödään mutkistelemisen ehkäisemiseksi) muodostaa katon. Ne neljä puupuolaa leikataan niin että katto lepää tasaisesti niiden päällä. Pohjan alle lyödään myöskin pari niin pitkää pienaa, että niiden päät ulottuvat permannon ohitse. Näitten päitten päälle kiinnitetään 35 cm pitkä

pyöreä nappula. Kattoon kaiverretaan pari läpeä, joihin pystytetään havupuun oksia, sekä ruuvataan kaksi rengasta pöydän kiinnittämistä varten ikkunaan. Kiinnittäminen

tapahtuu siten, että paksunpuolinen rautavarpa pujotetaan renkaitten läpi ikkunanpieliin sitä ennen ruuvattuihin silmukkoihin. Laatikossa pidetään ne ravintoaineet, joita lintusille aiotaan syöttää.

Asiamiehen jälkikatsaus kahteen viime vuoteen, 1903 ja 1904.

Silloin kuin aloitimme tämän käytännöllisen eläinsuojelustyön, ei yhdistyksellämme ollut varoja, vaan velkaa, ei ollut kokemusta miten toimia, mutta se vaan oli selvillä, että käytännöllistä työtä sitä tarvitaan, jotta saataisiin aate kansalle tunnetuksi. Koska ala oli melkein uusi Suomessa, oli sekä yhdistyksellä että asiamiehillä paljon vaikeuksia. Mutta polku oli käytävä, ura avattava, ja kun innostus työhön, luottamus asian oikeuteen oli vallitsemassa, eivät mitkään vaikeudet voineet yritystä ehkäistä.

Melkein kolmisin — eversti Forstén, varatuomari Niklander ja allekirj. — päätimme yrittää, ja kun asia tuli alulle, ilmestyi sille myöskin suosijoita, jotka ovat uhranneet siihen roponsa ja tukeneet sitä, niin että työtä kaikista vastuksista huolimatta on voitu kaksi vuotta onnellisesti jatkaa.

Aluksi supistettiin toiminta Uudenmaan lääniin, jossa päätettiin käydä etupäässä suuremmilla markkina- sekä tukin- ja rahdinvetopaikoilla. Tätä suunnitelmaa noudattaen on sitten — väliajoilla toimien Helsingissä — käyty kaikissa Uudenmaan läänin kaupungeissa ynnä useimmilla muilla suuremmilla liikepaikoilla. Onpa poikettu monissa yksityisissäkin taloissa ja kartanoissa. Varsinaiseksi työmaaksi tulivat sitten Lahti, Kausala, Orimattila ja Kouvola. Niissä on kahden vuoden aikana käyty joka kuukausi sekä erittäin eläinmarkkinoilla. — Suurimpia rahdinvetopaikkoja ovat Nummela, Korpi, Jokela ja Riihimäki, ja on niissäkin käyty useita kertoja, samaten kuin myöskin kesän aikaan tiilitehtaissa, jos vähänkin on matkaan sopinut.

Kun työmaa yhä suurenemistaan suureni, heräsi pian halu saada tietoa toistenkin yhdistysten toiminnasta sekä siitä, millä kannalla eläinten kohtelu milläkin paikkakunnalla oikeastaan on. Sentähden päätettiin mikäli mahdol-

lista poiketa myöskin muihin lääneihin, ja on sittemmin oltukin seuraavissa paikoissa, nim. Jyväskylässä, Heinolassa, Mikkelissä, Pieksämäellä, Kurkijoella, Viipurissa ja Hämeenlinnassa. M. m. näitten matkojen johdosta on yhdistyksemme tullut tunnetuksi jo melkein kautta maan sekä on siten oltu tilaisuudessa saamaan tietoja oloista eri paikkakunnilla ja tutustumaan maaseutuyhdistysten työtapoihin ja toimintaan, joka, ikävä kyllä, useimmissa tapauksissa on sangen laimeaa.

Kun sitten ryhdymme vertailemaan eläinten hoitoa ja kohtelua eri paikkakunnilla, niin täytyy sanoa, että ne vaihtelevat kuin ihmisten puheenparsi. Etelä-Suomessa ovat kuuluisimmat Hollolan, Lahden, Kausalan ja Kouvolan seudut. Tosin on eläinten hoito vielä yleisestikin, lukuunottamatta muutamia poikkeuksia, kovin huonolla kannalla, mutta sittenkin nämä paikat ovat Etelä-Suomen kehnoimmat. Uudenmaan läänissä on kyllä moni rannikkopitäjä tässä suhteessa sangen pahassa maineessa, mutta niillä on toki se etu, ettei ole niin usein hevosmarkkinoita kuin Lahden ja Kausalan tienoilla, joten eläimet säästyvät edes alituiselta „markkinarissaukselta“.

Varsinaisesta kurjuudesta puhuttaessa täytyy meidän kuitenkin siirtyä kauemmaksi koko Etelä-Suomesta, sillä aikki edellä kerrottu tuskin yhteenlaskettuna riittää vetämään vertoja sille asiain tilalle, mikä vallitsee yksistään itäisessä Viipurin läänissä. Vaikka nim. olenkin jo tällä parin vuoden ajalla nähnyt paljon julmuutta ja räikeitä epäkohtia, niin häipymätön on sittenkin se kuva, jonka tapasin kulkiessani Karjalassa ja varsinkin Kurkijoen markkinoilla. Surkeinta kaikista oli se, että huonoja, kidutettuja hevosia päälle päätteeksi lyötiin niin paljon kuin ehdittiin, joka seikka suuressa määrin riippuu siitä, että piiskateollisuus siellä on niin suuri, että piiskat ovat melkeinpä ainoana myöntitavarana markkinoilla. Ja kun eläinten kohtalo on tällaista jo Kurkijoella, niin en yritäkään kuvata, millaista se on idempänä. Kukapa sitäpaitsi ei

tietäisi, että se yleensä Suomen Karjalassa on sangen kurjaa, — ja kurjaa kurjempaa se on rajan takana!

Vieläkin ihmeteltävämpää on, että maamme keski-osissa löydämme vastaavan kurjuuden-kuvan. Olen ollut Mikkelin, Jyväskylän ja Pieksämäen markkinoilla, ja suoraan sanoen niillä tuskin löytyi ainoatakaan kunnollista hevosta. Mikkeliissä on tosin, vaikka varsin vähän, hyviäkin, mutta nekin tuodaan sinne pitempien matkojen takaa. Näillä seuduin on muuten karjanhoito yleisesti sangen huonolla kannalla, hevoset kovin pieniä ja kuihtuneita.

Ei ole Helsinginkään oloissa paljon kehumista. Sillä jos hoito näinä viime vuosina onkin tuntuvasti parantunut, niin että voimiltaan kovin huonoja hevosia tapaa aniharvassa, on kohtelu usein vielä sangen julmaa. Paljon on siinä yhä työtä eläinsuojelusyhdistyksille.

Lopuksi tahtoisin myöskin allekirj. puolestaan huomauttaa, kuinka hevosmarkkinat nykyiseen tapaan järjestettyinä ovat joka suhteessa turmiollisia. Hevosrotu niillä silminnähtävästi huononee, mielet raastuvat, huijarien luku kasvaa j. n. e. En mitään tiedä niiden puolustamiseksi. Kun kuitenkin hallitus hiljakkoin Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistyksen alkuunpanosta on asettanut komitean asian käsittelyä varten, on tarpeetonta tässä laveammin siitä puhua. Lausun vaan toivomuksen — ja siihen varmaan kanssani kaikki yhtyvät — että komitea pian suorittaisi työnsä, sillä tämä seikka, jos mikään, kaipaa pikaista parannusta.

A. Rantala.

Muuan erittäin tärkeä kysymys.

Kaikki me tiedämme, kuinka tärkeä eläin poro on lappalaiselle. Topelius sanoo „Maamme kirjassa“, että „lappalainen ja hänen poronsa ovat kaksi kumppania, jotka eivät koskaan erkane toisistaan“. Eikä se ole kummakaan. Ilman poroa hänen elämänsä olisikin näet vallan mahdo-

ton. Poro on hänelle yht'aikaa sekä vetojuhta että maidonantaja, sen lihasta hän saa paistinsa ja nahasta vaatehuksensa. Vaikka se onkin paljon heikompi eläin kuin hevonen — tavallista hevoskuormaa vetämään tarvitaan kolme poroa — voittaa se hevosen sensijaan juoksun nopeudessa, kyvyssä halkoa hankia ja kavuta tuntureita. Sitäpaitsi ei porolle koskaan tarvitse talven tarpeiksi rehuvaroja kerätä, se etsii itse ravintonsa nietosten alta.

Tavallisesti lappalainen kohteleeikin poroaan hyvin, niin hyvin kuin hän ylipäänsä ymmärtää ja voi. Mutta samoin kuin yksi on hyvä hevoselleen ja toinen sille paha, samoin voi lappalaistenkin joukossa yksi ja toinen sydämettömästi kohdella poroansa. Vaikka hänen pitäisi olla tyytyväinen siihen vauhtiin, jolla poro häntä kuljettaa, saattaa hän istua ahkiossansa kädessään rautapiikkinen keppi, jolla hän pistää eläintä saadakseen sen nopeamman juoksuun, ja kaupunkimatkoilla käydessään hän vähäkään siitä välttämättä voi antaa poronsa viikkokauden olla ruo'atta.

Mitä tässä on sanottu lappalaisista, koskee yhtähyvin pohjois-pohjalaisiakin, joille porojenhoito on tärkeä elinkeino.

Mutta voidakseen omistajansa elättää, täytyy yhdellä miehellä olla laumottain poroja. Ja kun poroille ei rakenneta talleja eikä navetoita, vaan ne liikkuvat vapaina, voivat ne hyvin helposti eksyä omista joukoistaan ja sekottua toisten laumoihin, vaikka niitä kyllä valppaasti koetetaankin paimentaa. Siitäpä syystä merkitseekin kukin omistaja poronsa erityisellä merkillään. Tämä merkitseminen, joka itse asiassa on välttämätön, koituu usein eläinrääkkäykseksi etenkin sentähden, että porot ovat niin arkoja, että niiden kiinniottaminen ja merkittäväksi tuominen on sangen vaikea. Merkitsemistapa on sama kuin se, mitä lamppaille useissa paikoin käytetään. — Mutta antanipa erään paikalla olleen ja tapausten kulkua seuranneen teurastajan kertoa näkemänsä, siitä on lukijan sitten helppo vetää omat johtopäätöksensä. Näin hän lausuu:

„11 p. jouluk. viime vuonna olin viimeksi eräässä poroaitauksessa. Siinä oli noin parinsadan paikkeille poroja, jotka lauvantaina oli sinne ajettu ja saaneet siinä vuorokauden ruo'atta laukkailla. Sunnuntai-aamuna päivän valjettua saapuivat poromiehet. Suhisten lentää naru suuren lauman yli merkitsemättömän eläimen sarviin. Porokarjassa syntyy levottomuutta, porot hätääntyvät, hyppivät toistensa yli kun niitä vedetään miesten luo. Siinä niitä sitten väännetään sarvista niin kauvan kuin ne kaatuvat. Kyllä ovat vaarassa poron niskat; näin miten poro seisoi hajalla säärin sarvet maata vasten, turpa taivasta kohti. Joku vanhempi poromies tulee ja leikkaa merkkejensä säälimättömästi, niin että maasta monesti löytyi kokonaisia korvia. Hirveän näköistä on, kun vasaraukat laukkailevat verissäpäin ja lumelle tipahtelee punaisia pisaroita . . .“

Niin, ei se ole mikään hauska kuva, ja varmaankin se jokaisen eläinystävän mieltä liikuttaa. Joillakin, joskaan ei varsin päteillä syillä, voi sitä sentään puolustaa. Toimen on laita sen seikan, miten kuohitseminen tapahtuu. Annan kertojani jatkaa puhettaan:

„Jo ruvetaan ottamaan kiinni toistavuoden vanhoja urosporoja. Nekin kaadetaan tavalla tai toisella, mies istuu vatsan päälle, toinen asettuu polvilleen takapäähän ja rupeaa puremaan munuaisia rikki. Kuuluu ratina vaan, ja ukko nousee suu täynnä karvoja.“

Voiko juuri suurempaa raakuutta ajatella! Voiko juuri ihmiselle vähemmän sopivaa tointa olla! Puhumatakaan siitä, kuinka paljon vähemmän eläimille tuskaa tuottavasti se voitaisiin tehdä!

Mutta kuulkaamme edelleen mitä sitten tapahtuu:

„Tämä kaikki“, jatkaa kertojamme, „on aivan alkunäytös siihen, mitä nyt tulee! Härkäporoja kaadetaan, sidotaan jalat yhteen ja jätetään makaamaan lauman keskeen. Sieltä ne vedetään sääristä ja mistä vain parhaiten sopii karsinaan, joka on pienempi aitaus ison aitauksen vieressä. Siinä ne nyt vieretysten makaavat, pää vaan liikkuu ja silmissä on pelokas, arka ilme. Jo tulee teu-

rastaja. Vedettyään veitsellä halki kaulanahan hän kaivaa kurkkutorven ja emätin käteensä, vetää elukan kaulan astian päälle ja antaa veren siihen vuotaa. Sen elukan nyljettyyään ja sisukset pois otettuaan hän käy käsiksi toiseen. Liikuttavaa oli nähdä, mitä tuskia vieressa makaava poro tunki ja kuinka sen silmistä vedet vuosivat kun sen toveri kuoleman kanssa kamppaili. Kysyin muutamalta mieheltä, joka parhaillaan repi poroa: 'Onko teistä hauskaa tuolla tavoin teurastaa, kun vielä toinen on näkemässä?' — 'Samaanhan se joutuu sekin', sain vastaukseksi. Yölläkin tuo hirveä verilöyly valvotti minua ja myöskin toverini oli kovin kauhuissaan."

Edellä kerrottu vastaus on sangen kuvaava. „Samaanhan se joutuu sekin.“ Mitäs on siis siitä väliä, vaikka se siinä kituisikin puolituntia, tunnin, kaksi tuntia! Tape-taanhan se sitten kuitenkin! Ja silloinhan on sille yhtä kaikki onko se nähnyt tovereittensa kuolevan vai ei!

On turhaa ruveta tässä tarkemmin selittelemään tuollaisen ajatustavan nurinkuruisuutta, jokaisen ajattelevan ihmisen täytyy ilman se huomata. Turha on myöskin ryhtyä kuvaamaan, kuinka julmaa ja epäinhimillistä on edelläkerrotulla tavalla teurastaminen — puhumattakaan siitä, että se on suorastaan lainvastaista. Ylipäänsä eivät asiat pitkistä puheista parane; jos niitä muuttaa tahtoo, niin toimintaan on ryhdyttävä.

Helppo sanoa, arvelet! Myönnän, että eläinsuojeluyhdistyksille, joiden rahavarat yleensäkin lienevät sangen niukat, on varsin vaikeata ryhtyä laajempaan hedelmää tuottavaan toimintaan pohjois-pohjalaisten ja lappalaisten keskuudessa. Vaikeata on lähettää sinne esitelmänpitäjiä, jotka aukaisisivat sikäläisen väestön silmät huomaamaan, miten eläimellä on samallaisia sielun ominaisuuksia kuin ihmiselläkin, kuinka ne ovat meidän mykkiä velipuoliamme, kuten muuan suomalainen kirjailija ja suomalaisuuden tienraivaaja sanoo, ja kuinka niitä siis on säälien ja helävaroen kohdeltava sekä niiden eläessä että kuollessa. Vaikeata on yksityisen seuran lähettää sinne teurastajia,

jotka näyttäisivät uusia teurastustapoja, opettaisivat ajanmukaisten teurastuskoneitten käyttöä j. n. e.

Kysyt: mitä siis olisi tehtävä? Ja mietit ehkä sitäpaitsi mielessäsi, että on hyvin luultavaa, ettei siellä esitelmänpitäjien ja uusien teurastustapojen opettajien työllä olisi suurtakaan menestystä. Tiettyähän onkin, ettei juurtuneitten tapojen ja mieliin syöpyneen ajatuskannan muuksi muuttaminen ole helppoa, mutta väärin on myöskin vaikeuksia peljätä, kun hyvän asian puolesta työskennellään. Eläinsuojelusyhdistysten suuri tehtävä tämän asian suhteen on saada valtio ottamaan se ajaakseen, siinä olisi vastaus edelliseen kysymykseesi. Mitä tulee mahdollisiin epäilyksiisi, joita edellisissä koetin sanoihin pukea, niin lienee niitä omiansa ainakin osaksi poistamaan seuraavat kertojamme sanat:

„Puhuin siellä paljonkin, ja luulen, että teki se vähän vaikutustakin. Ei ainakaan siinä aitauksessa saanut monta poroa niin kauheaa kuolemaa. En hirvinnyt nähdä, vaan otin veitsen ja ampumakoneen taskusta, sekä näytin miten niitä käytetään. Ukot tuumivat: 'Emme me ikinä ole nähneet poron niin pian kuolevan', eikä siinä ihmettely ollut vähäinen.“ —

*

Olen edellisessä koettanut valaista porokysymystä“ hieman puolelta jos taiseltakin. Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistys, jossa asiaa on ennenkin pohdittu, ottanee sen pian käsiteltäväkseen ja päättää silloin, mihin käytännöllisiin toimenpiteisiin se puolestaan katsoo voivansa ryhtyä. Että tämä kysymys on sängen tärkeä ja vaatii nopeata toimintaa, sen toivon lukijalle käyneen selväksi esityksestäni.

Haaraosastojen lähettämiä kertomuksia:

Askola.

Askola sektion af Nylands Djurskyddsförening grundades den 11 April 1903.

Vid de föreningsmöten eller sammanträden, som hållits, har K. Tennberg varit ordförande och J. Virén fungerat som sekreterare.

1903 den 17:de Maj anmäldes vid mötet att det beställda skjutvapnet jämte patroner anländt från Helsingfors.

1904 den 24 Juni fördes vid mötet följande protokoll.

§ 1.

Till Föreningsmedlemmarnas kännedom har kommit, att statsdrängen Viktor Myrntinen gjort sig skyldig till djurplågeri en dag under sistlidne Maj månad, sålunda att han, efter det han samma dag gjort en resa till Borgå med ett Herrskapet Forsskåhl tillhörigt i 10:de månaden dräktigt sto, därefter använt densamma för en ytterligare resa till Jordansböle, hvarvid han utan orsak kört i fullt galopp så att hästen vid hemkomsten varit svettig och samt derpå ungefär efter dygn nedkommit med ett dödt föl. I anledning häraf var Föreningen sammankallad — och intygade härvid Kristina Lönnfors, som jämväl tillstädeskommit, att Viktor Myrntinen vid återkomsten från Jordansböle med ett lass halm kört i galopp jämväl uppför backe — och därvid manat på hästen åtminstone med tömlycka — Som öfriga vittnen anmäldes Anna Vacker, Mina Sirén och koskötarens hustru Maria Karlsson, bönderne Heikki Vähätalo i Jordansböle och Heikki Snirvi i Särkijärvi, hvilka vittnen ännu fullständigare iakttagit den vilda framfarten.

Härom beslöt mötet genom protokollsutdrag underätta vederbörande länsman i och för åtals anställande.

§ 2.

För den händelse Viktor Myrntinen inom 2 veckor hos Föreningen erkänner sitt brott med tillåtelse för Föreningen att i tidningarna införa en notis härom, samt den varning han å Föreningsmötet erhållit, förfaller angifvelsen.

1904 den 16 September fördes vid mötet följande protokoll:

§ 1.

Anmälades att Viktor Myrntinen icke hos Föreningen erkänt sitt brott och var fråga om att sända protokollsutdrag åt länsmannen. — Detta beslut frångicks dock då vid närmare granskning bevisen befanns bristfälliga.

§ 2.

Emedan slagtkurser nu pågå i Helsingfors och ynglingen Hjalmar Vilkmán från Hofvarböle by är villig att däri deltaga, beslöts att af Förenings medel understöda hans vistelse i Helsingfors med tjugu (20) mark, hvaraf han nu genast erhöi 10 mark och får återstoden 10 mark då han återvänder och uppter betyg att han deltagit i kurserna. — (Den senare 10 marken erhöi Hj. Vilkmán 19³/₁₀04).

§ 3.

Fru Jenny Forsskåhl anmälde att till hennes kännedom kommit, att Heikki Kiekkú i Jordansböle gjort sig skyldig till djurplågeri. Härom beslöt mötet taga närmare reda och sedan genom protokollsutdrag underrätta vederbörande länsman i och för åtals anställande.

1904 den 10 Oktober inlämnades till ordföranden och sekreteraren följande uppgifter: „Todistajat Heikki Kiekkú eläinrääkkäykseen elokuun 10 p:nä 1904: Hiiksin valttari Knut Stormbom, itsellinen Verner Helenius, Johan Sahlberg ja Sandra Tähtelä Huurvarin kylästä — ja Juorinaan kylästä Braskin maalla asuva itsellinen Johan Johansson ja talollinen Kalle Nordström Tuomala.“

Alla dessa uppgifter sändes till länsmannen, som dref målet vid Häradsrättens senaste höstting i Mäntsälä, där Heikki Kiekku för djurplågeri blef dömd till svåra böter, hvilka dock lindrades till följd af pardonsplakatet. — Stränga varningar fick han af domaren och alla vittnen fick han betala.

Dampbacka den 11 Februari 1905.

Karl Tennberg.

Ordförande.

J. Virén.

Fredriksberg.

Fredrikberg den 13/2 1905.

Nylands Djurskyddsförenings Expedition.

H. Herr Öfverste T. Forstén H:fors.

Till svar å ärade skrifvelsen af den 23 sistlidne December får meddela att djurskyddsföreningen i Fredriksberg för närvarande befinner sig på samma ståndpunkt som vid dess stiftelse, d. v. s. existerar blott till namnet utan någon verksamhet.

Såsom orsak till detta sakläge torde anses den omständighet att befolkningen å orten saknar intresse för allt annat utom arbetar-angelägenheter och socialism, hvarför arbetet för andra sträfvanden tillsvidare måste anses omöjligt.

Af föreningens medlemmar hafva från orten aflyttat i fjol: herr och fru Sidorow som uppsagt sig från föreningen, Fröken Oftschinnikoff, ordningsman Markelin, vaktmästar Söderholm, målar Färm, folkskolläraren V. A. Lahti samt fröknarna Ida och Tilda Lindgren. Förutom herrskapet Sidorow har herr Felix Karlsson uppsagt sig från föreningen. De andra hafva visserligen icke själfmant uppsagt sig, men icke vidare visat något intresse för saken; synnerligast har nykterhetsföreningen „Varpus“ ungdom visat största likgiltighet för saken. Andra funk-

tionärer i bestyrelsen än undertecknad ordförande hafva ej förekommit af orsak som jag redan anført, hvarför några styrelse- eller allmänna möten icke kunnat ifrågakomma.

En annan svårighet för befrämjandet af andligt framåtskridande å orten är en total afsaknad af församlingslokal för anställande af hvarjehanda möten. Af medlemsavgifter har undertecknad under hela tiden fått emottaga 17 mark och då undertecknads jemte min dotters medlemsavgift därtill lägges, är hos undertecknad omkr. 20 mark innestående medel, om hvilkas användande eller placering jag hos Herr Öfversten anhåller om närmare instruktioner.

H:fullt

K. J. Nilsson.

Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistyksen Vihdin Nummelan osaston kertomus vuodelta 1904.

Vihdin Nummelan osasto perustettiin 1903 lopulla, joten se on toiminut vasta viime kuluneen vuoden ajan. Jäsenluku oli vuoden lopussa 66.

Kokouksia on osastolla ollut 7 ja johtokunnan yksi kokous. Ainoastaan yksi yleinen iltama on ollut, jossa pidettiin yksi esitelmä eläinsuojeluksesta (eversti T. K. Forstén).

Kirjallisuutta on jaettu ilmaiseksi vähemmässä määrässä.

Yhdistyksellä on ollut vakinainen asiamies, jolle on maksettu päivä- ja matkarahat.

Yhdistyksen toimesta on kaksi henkilöä saatettu syytteeeseen eläinräkkäyksestä. 17 hevosta on otettu pois omistajiltaan ja teurastettu, yhtä on kielletty käyttämästä siksi kunnes paranee. Varoituksia on annettu 13. Paitsi tätä on tieto osaston toiminnasta vaikuttanut, että moni

huonon hevosen omistaja on itse lopettanut juhtansa, saadakseen siten estetyksi asiamiehen sekaantumasta asiaan. Niille, jotka vapaaehtoisesti ovat luovuttaneet sairaan hevonsa yhdistyksen asiamiehelle, on maksettu hevosesta 5 mk. Teollisuuslaitosten omistajia, työnjohtajia y. m. jotka käyttävät hevosmiehiä työssään, on kehoitettu ja veloitettu pitämään huolta siitä, että hevosia soveliaasti ja säälliväisesti kohdellaan.

Kotieläinten teurastustapoja on koetettu saada ajanmukaisemmiksi siten, että yleisemmin käytetylle teurastajalle hankittiin ampumakone, jota tämä rupesikin kaikissa teurastuksissa käyttämään. Muutkin teurastajat ovat osaksi esimerkkiä seuranneet.

Osaston toimihenkilöinä ovat kuluneena vuonna olleet seuraavat: puheenjohtajana liikemies H. Blomqvist, varapuheenjohtajana seppämestari K. Helander, rahastonhoitajana kelloseppä K. F. Bergman, kirjurina poliisikons-tapeli V. Hjelt ja varakirjurina opettaja L. Virtanen.

Yhdistyksen asiamiehenä oli alkuvuodesta levyseppä V. Valdén ja vuoden loppupuolen huvilanomistaja E. Vikman.

Lyhennysote kassatilistä vuoden 1904:n lopussa:

Tulopuoli:			Menopuoli:		
Jäsenmaksuja	120	—	Asiamiehelle matka- ja päivärahoja	54	43
Lahjoitettu	1	—	Viallisten hevosten ostoon	30	—
Iltaamasta	43	25	Teurastuspalkkioihin	28	—
Myydyistä vuodista	58	—	Muita menoja	27	05
			Säästö vuodelle 1905	62	77
Smkaa	222	25	Smkaa	222	25

Osaston johtokuntaan valittiin vuosikokouksessa t. k. 12 p:nä kuluvaaksi vuodeksi herrat H. Blomqvist (esimies), K. Helander, V. Hjelt, K. F. Bergman ja J. Salonen; sekä

tilintarkastajiksi työnjohtaja E. Andersson ja vääpeli K. Stenroos ja varamieheksi puuseppä A. Sjelfman.

Nummela helmik. 14 p. 1905.

H. Blomqvist.

Ludvig Virtanen,

Varakirjuri.

Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistyksen haaraosaston N:o 5 Korpi vuosikertomus.

Viime tilivuoden kuluessa on pidetty 11 kokousta, joissa on ollut käsiteltävänä seuraavia asioita:

Helmikuun 28 päivänä 1904.

Päätettiin talollisen poika Viktor Vahlbergin juttu eläinrääkkäyksestä pätevien todistusten puutteesta jättää sikseen.

Päätettiin toimeenpanna huvi-iltamat yhdistyksen varojen kartuttamiseksi ja valittiin siihen toimikunta.

Yhdistyksen toimikuntaan tulivat siihen kuuluvat jäsenet kaikki uudelleen valituiksi. Sekä tarkastettiin viime vuoden tilit ja annettiin tilin tekijälle tilin päästö.

Yhdistykseen on liittynyt 10 jäsentä, joten jäsenluku on 28.

Maaliskuun 27 päivänä:

Maaliskuun 16 päivänä otettu 1:si hevonen, joka heti on teurastettu, ja päätettiin, että kannetta hevosen omistajaa vastaan ei nosteta.

Päätettiin Korven aseman ja Högforsin tehtaan välistä talvitietä, joka nykyään on huonossa kunnossa, pyytää mainitun tehtaan ja Pitkälän sahan isännistöä laittamaan sitä käyttökuuntoon.

Päätettiin toimeenpanna tarkastusretki jonnekin isompiliikkeiselle paikkakunnalle, sekä päätettiin että naiset,

jotka haluavat yhdistyksen jäseniksi, otetaan siihen 75 pen-
nin vuosimaksulla.

Huhtikuun 24 päivänä.

Nummelan eläinsuojelusyhdistyksen ilmoituksen joh-
dosta päätettiin lähteä tarkastamaan erään miehen hevosta,
tämän pitäjän Nummenpään kylään, sekä ottamaan asiasta
tarkempia tietoja jos hevosta on siksi pahoin rääkätty,
että voi sen omistajan saada syytteeseen.

Paikkakunnalta poismuuton takia ilmoitti kauppapal-
velia Sikstus Piispanen täytyvänsä erota yhdistyksestä.

Jäsenluku lisääntynyt 8:lla ja on nyt 35.

Toukokuun 15 päivänä.

Ilmoitettiin että Huhtikuun 24 päivänä sitävarten mää-
rättyt jäsenet kävivät Nummenpään kylässä tarkastamassa
sitä hevosta, josta Nummelan eläinsuojelusyhdistys ilmoitti,
vaan eivät löytäneet hevosta eikä sen omistajaa, ja koska
hevosien omistaja olisi rääkännyt hevostaan Vihdin pitä-
jässä, niin päätettiin pyytää Nummelan eläinsuojelusyhdist-
ystä ryhtymään asiaan syyllisen syytteeseen saattamiseksi.

Valittiin yhdistykselle taloudenhoitaja sekä toimestaan
eronneen J. A. Lahtisen tilalle valittiin esimieheksi kansa-
koulunopettaja T. Knuutila.

Toukokuun 28 päivänä.

Kysymyksen johdosta, mitä periaatteita on varten
otettava varsain kasvatuksessa, syntyi vilkas keskustelu,
josta tuloksena oli, että puhtaus, hyvä hoito ja kohtelu,
ravitseva ruoka, valoisa huone, sekä jalotteleminen ulko-
ilmassa ensi ikävuosina on parhainta varsain kehitykselle.

Jäsenluku lisääntynyt 10:llä ja on nyt siis 45.

Elokuun 28 päivänä.

Päätettiin vaatia entisen esimiehen J. A. Lahtisen
tekemään tiliä esimiestoimestaan, sekä keskusteltiin vasik-

kain kasvatuksesta, josta oli tuloksena että lämmin vastalypsetty maito ensi ikäviikkoina, ynnä valoisa, kuiva, puhdas ja avara karsina olisi parhaita vasikkain ensi ikävuotena. Päätettiin ostaa yhdistyksen varoilla yhdet lammaskeritsimet. Päätettiin toimeenpanna huvi-iltamat yhdistyksen varojen kartuttamiseksi.

Jäsenluku lisääntynyt 5:llä ja on siis 50.

Lokakuun 30 päivänä.

Luettiin julki entisen esimiehen J. A. Lahtisen antama lasku, joka oli siksi epäselvä, että päätettiin vaatia parempaa selvitystä. Päätettiin yhdistyksen varoilla ostaa pöytäkirjoja varten kansilla varustettu kirjevihko. Sekä ilmoitettiin että lokakuun 19 päivänä on eräälle kuorma-ajurille annettu muistutus hevosesta.

Jäsenluku lisääntynyt 3:lla ja on siis 53.

Marraskuun 17 päivänä.

Päätettiin ostaa yhdistyksen varoilla oppikirjat: Kotieläintemme ruumiinrakennus ja elintoiminnot, sekä Kotieläinten lääkäri, sekä päätettiin posetiivinsoittajain ynnä muiden sellaisten suhteen, jotka pikkulintusia pitävät vankeudessa, ryhtyä toimiin sellaisen epäkohdan poistamiseksi.

Marraskuun 27 päivänä.

Keskusteltiin markkinain tarpeellisuudesta hevoskauppojen suhteen, keskustelun tuloksena oli että yhdistyksen jäsenet melkein yksimielisesti katsoisivat markkinat tarpeettomiksi. Entisen esimiehen J. A. Lahtisen epäselvä lasku päätettiin jättää sikseen. Sekä päätettiin eräs talollisen poika saattaa syytteeseen siitä, että on Korven asemalla repimällä rääkännyt hevostaan. Yhdistykselle tulleen tiedon johdosta määrättiin asiantuntevia henkilöitä Perttulan kylään, jossa pitäisi löytyä perin huonoja hevosia.

Jäsenluku on lisääntynyt 5:llä ja on siis 58.

Joulukuun 18 päivänä.

Yhdistyksen jäsenet, jotka viime Marraskuun 28 päivänä kävivät Perttulan kylässä, tapasivat hevosen, joka heti oli teurastettava. Kielletty on toistaiseksi ajamasta eräs rahtiajuri Marraskuun 21 ja Marraskuun 29 päivänä, kumpikin varotus on tehty Korven asemalla. Samoin tavattiin Korven asemalla eräs kuorma-ajuri, jolla oli perin kurjassa tilassa oleva hevonen, vaan koska omistaja lupasi heti kotiin päästyään sen teurastaa, niin myönnettiin anomus ehdolla, että heti todistus siitä on jätettävä yhdistykselle. Mainittu hevonen on teurastettu Joulukuun 8 päivänä. Päätettiin tilata Eläinsuojelusvihkoset vuodeksi 1905.

Tammikuun 29 päivänä 1905.

Ilmoitettiin että yhdistyksen jäsenet on antaneet varoituksen eräälle kuorma-ajurille liian painavasta kuormasta jonka oli ottanut Korven asemalta.

Jäsenluku lisääntynyt 1:llä ja on siis 59, nimittäin 38 miestä ja 21 naista.

Nurmijärvi, Korpi 11 $\frac{1}{2}$ 1904.

T. Knuutila.

Esimies.

Aug. Torenius.

Kirjuri.

Ihmissydämen jalostuminen eläinten säälimisestä *).

A). Aideille.

Sanotaan, että jos Japanissa ottaa käteensä kiven heittääkseen sillä koiraa, niin ei koira juokse pakoon kuten täällä melkein aina tapahtuu, koska *siellä* — Japanissa — ei koskaan heitetä kivellä koiraa, jonkatähden se ei ymmärrä, mitä tarkoittaa kiven ottaminen. Tämä yleinen armeliaisuus eläimiä, säälin tunne ja hellyys kaikkia

*) Ralph Valdo Trinen teoksesta „Ihminen ja eläimet“.

eläviä olentoja kohtaan on Japanin kansalle kuvaava luonteenominaisuus. Se näyttäytyy vuorostaan heidän kaikissa suhteissaan vertaisiaan kohtaan, ja siitä taas seuraa, että siellä tehtyjen rikosten luku, verrattuna väestön paljouteen, kutakin vuotta kohden on ainoastaan pieni murto-osa niistä, jotka tehdään esim. Yhdysvalloissa.

Intiassa, missä eläinten kohtelu on sellaista, että meidän, meidän maassamme, jonka kristillisyyttä, kulttuuria ja voimaa on paljon keuhuttu, täytyy hävetä itseämme — tuossa maassa, jonka asukasluku on noin kolmesataa miljoonaa, tehdään rikoksia ainoastaan neljäsosa siitä lukumäärästä, mikä Englannin (jossa on kaksikymmentä miljoonaa asukasta) osalle vuosittain tulee, ja sielläkin ainoastaan murto-osa verrattuna Yhdysvaltoihin, jolloin tulee huomioon ottaa, että Yhdysvaltojen väkiluku on ainoastaan noin neljännes Intian väkiluvusta. Nämä tosiseikat ovat tärkeitä suuressa määrin eli, oikeammin sanottuna, suurimmassa määrin tärkeitä, ja tekisimme hyvin, jos arvostelimme niitä niiden oikean arvon ja ansion mukaan.

Emme voi koskaan liian aikaisin ryhtyä kunkin ihmisen sydämeen ja mieleen istuttamaan sitä, mitä tahtoisin sanoa armeliaisuudentunteksi. Jos esim. äiti lapsen ensimmäisinä ikävuosina melkein tietämättään pitää yllä sen ajattelemattomuutta ja välinpitämättömyyttä, voipi se olla perustuksena ajan mukaan esiintyvälle kovuudelle, häijyydelle jopa rikoksillekin. Mutta kuinka monet äidit ja kasvattajat sitä ajattelevat? Pikku pojalle annetaan piiska ja keppihevonen sekä sanotaan hänelle: „Kas niin, sival-lappas nyt vanhaa hevosta, muutoin se ei juokse“. Tällä ensi opetuksella, jota sittemmin monella tavalla jatketaan, herätämme pojassa sen innokkaan halun lyödä piiskalla, jonka sitten näemme hänessä hänen istuessaan oikeissa vaunuissa, oikea hevonen edessään. Tai toinen esimerkki: Pikku lapsi, joka hiljakkoin on oppinut kävelemään, kellahtaa kumoon, satuttaa itsensä jakkaraa vastaan ja rupeaa huutamaan. — Äiti kiiruhtaa silloin — toisinaan pelkästä ajattelemattomuudesta, toisinaan oman mukavuutensa takia,

toisinaan kääntääkseen lapsen huomion satuttamisesta ja estääkseen enempää huutoa ja touhua — äiti kiiruhtaa pienokaisen luokse ja sanoo: „Hyi tuota häijyä jakkaraa, joka teki pahaa äidin pienelle kiltille pojalle! Me lyömme sitä oikein — jytyytämme sitä yhdessä kovasti — niin, sen teemme!“ — Pienokainen seuraa ilolla kehotusta, ja ensi kerralla kun hän kompastuu koiraan, saa se potkun, niin kovan kuin lapsi voi antaa. Kun hän vanhenee, toistuu sama juttu leikkitoverin suhteen, joka sattuu häntä töytäämään, ja niin on tappelu täydessä käynnissä. Ja mitä tulee hänen käyttäytymiseensä eläimiä ja toisia ihmisiä kohtaan, voi jokainen helposti päättää, millaista se tulee olemaan.

Nämä pikku piirteet koskevat ajattelematonta tai itsestä äitiä. Katsokaamme nyt hetkinen toista äitiä, ymmärtäväistä, ajattelevaa äitiä, joka aina koettaa saada parhaat vaikutukset kohdistumaan tuohon pieneen herkkätuntoiseen valokuvaplootuun, lapsen mieleen — jos nyt tämä lausetapa suvaitaan — sitä äitiä, joka ymmärtää, kuinka vastustamattomasti muovaileva voima aikaisimmilla vaikuttimilla on. Lapsi horjuu, lankeaa ja satuttaa itsensä jakkaraan. Äiti suutelee pienokaista, puhalttaa sattunutta paikkaa, lohduttaa ja rauhoittaa lasta parhaansa mukaan ja sanoo sitten: „Eihän vain äidin pieni poika tehnyt pahaa jakkaralle! Tule, niin menemme yhdessä taputtamaan pikku jakkararaukkaa!“ Se tehdään, ja niin on kaikki unhotettu. Jos nyt poika seuraavana päivänä lankeaa koiran päälle, niin saa nähdä, että hän, sittenkuin äiti on rauhoittanut ja lohduttanut häntä, omasta tahdostaan tepsuttaa koiran luo „tehdäkseen sen jälleen iloiseksi“. Ja jos hän sattuu kolhaisemaan yhteen pienen leikkitoverinsa kanssa, on hänen ensi tunteensa, sittenkuin äiti on hyväillen rauhoittanut häntä, toivo, että toveri joutuisi saman hyvää tekevän kohtelun alaiseksi. Ja tässäkin tapauksessa tulee voida helposti päättää, millaisen vaikutuksen tuollainen kasvatus ja luonteen suunta lapsessa voi sittemmin tehdä täysikasvuiseen mieheen. Monta sellaista

esimerkkiä voitaisiin ottaa äidin ja lasten jokapäiväisestä elämästä.

Ja alkaaksemme aivan alusta — ne äidit, jotka alkavat ymmärtää, mikä mahtava vaikutus olosuhteilla ennen syntymistä on lapseen, ne ymmärtävät myöskin, että tunteet, jotka äiti tuntee, mieliala, joka hänellä on, huomattavasti vaikuttaa hänen povessaan kehittyvään lapseen. He ymmärtävät, että äidiksi tulevan täytyy sill'aikaa kuin hän kantaa lasta sydämensä alla, varoa itseänsä pahoista, katkeroista tunteista ja ajatuksista, estää vihaa tai kateutta syntymästä mielessään, varoa itseänsä kaikesta pahasta ja rumasta, ja päinvastoin antaa hellien tunteiden, lempeiden, hyvien ajatusten ja mielialojen olla vallalla. Tämä jälkimäinen vaikuttaa silloin lapsen sisäiseen henkiseen olemukseen ja on siinä johtavana, sekä vuorostaan etsii ilmaisutapoja sen ulkonaisessa ruumiillisessa olennossa, sen sijaan että päinvastaisessa tapauksessa lapsen osaksi tulisi häiritseviä, turmelevia vaikutuksia.

B). Isille.

Niin vahva on minun uskoni siihen vaikutukseen, joka varhaisella kasvatuksella armeliaisuuteen ja hyvyteen täytyy olla jokaiseen ihmiseen, että tahdon tässä koettaa suoraan ja niin selvään kuin mahdollista lausua ne mielialat, jotka minulla on kysymyksen alaisesta asiasta. Tiedämmehän, että niin pahaan kuin hyväänkin voidaan kasvattaa ja kasvatetaankin monella tavoin.

Ensi sijassa minä isänä opettaisin lapseni ymmärtämään, mitä sydämnettömyyttä, itsekkyyttä, julmuutta ja ajattelemattomuutta harjoitetaan huvin vuoksi metsästäessä. En antaisi koskaan pojan käsiin kaaripyssyä, kivääriä tai mitään asetta, jolla hän voisi kiduttaa lintua tai muuta eläintä tai viedä sen hengen. Sen sijaan että kehottaisin häntä ampumaan lintuja siipirikoiksi tai kuoliaiksi, selittäisin hänelle, kuinka suurta hyötyä linnut tekevät siten, että ne elävät osaksi vahingollisista hyönteisistä,

osaksi nakertajista, jotka, jos ne saisivat olla rauhassa, siihen määrin lisääntyisivät, että kaikki hedelmä- ja kukkaisviljelys kävisi mahdottomaksi. Minä muistuttaisin hänelle sitä iloa, mitä pikkulintujen laulu tuottaa, opettaisin häntä panemaan merkille, miten luonto kaunistuu siitä. Minä osottaisin mieltäkiinnittävät kohdat niiden elämäntavassa, niiden ihmeteltävän kyvyn sovittaa kaikki asianhaarojen mukaan, niiden varmat vaistot, niiden uuteruuden. Täten oppisi lapsi rakastamaan, huomaamaan, suojaamaan niitä!

Huvikseen metsästäminen merkitsee joko niin ajattelematonta, taipumatonta luonnetta, ettei sitä voi puolustaa, tahi myöskin niin valitettavaa itsekkyyttä, että se on arvotonta normaalille, viisaalle ja terveelle ihmiselle. *Ei kukaan jalomielinen, todella miehekäs mies, mikään sydämmellinen nainen ota milloinkaan osaa n. s. metsästys-huveihin.*

En voi pidättää itseäni lainaamasta tähän muutamia Farrarrin sanoja, jotka aivan äskettäin luin:

„En ole ainoastaan yhtä ja kahta kertaa“, sanoo hän, „kylpypaikoissa ja kesäasunnoilla nähnyt surkeaa ja kiusottavaa näkyä, — näkyä, jota en voi unhottaa. — Olen nähnyt suuren joukon kauniita, aivan vahingottomia vesilintuja makaavan kuoliaina tai siipirikkoina, valkoiset sulat veren tahraamina, rannalla, jonne ne on heitetty! Ja tämä ainoastaan siksi, että siitä yhdeksi päiväksi olisi huvia sydämmettömille ja ajattelemattomille ihmisille. Huvia. Inhoittavaa huvia, sanon minä! Tappaa ja kiduttaa eläviä olentoja huvikseen, eikö se ole inhottavaa? Voiko ajatella raa'empaa välinpitämättömyyttä, suurempaa tunnottomuutta ja elämässä tavattavan hyvän ja kauniin halveksimista, kuin sen miehen, joka, silloin kun hän näkee kauniiden lintujen lumivalkoisilla siivillään liehuvan sinisen aallokon yläpuolella, voi ottaa poikansa mukaansa ja soutaa selälle erityisesti opettaakseen heitä julmiksi ja kovasydämisiksi löytääkseen huvia — alentavaa huvia, sanon minä — viattomien lin-

tujen turhassa murhaamisessa tai, vielä pahemmin, siinä, että ampuvat ne siipirikoiksi ja jättävät ne hitaasti kitumaan kuoliaiksi paikalle, jolle ne avuttomina putoavat!”

Muutamia päiviä sitten sain eräältä eläinystävältä tiedonannon, jolle katson täytyväni antaa tässä tilaa:

Kuuluisa venäläinen kirjailija Turgenieff kertoo erään liikuttavan piirteen lapsuudestaan, jolloin hänessä heräsi se myötätuntoisuus, joka on antanut koko hänen kirjailijatoiminnallensa sen hyvän ja lämpimän tunteellisuuden, joka on sille ominainen.

„Kun Turgenieff oli kymmenen vuoden vanha poika, otti isä hänet eräänä päivänä mukaansa metsästämään. Kultafasaani lensi äkkiarvaamatta taivasta kohden, ja hehkuen metsästysintoa otti poika pyssynsä, ampui ja osasi lintuun, joka putosi maahan hänen eteensä vähän matkan päähän. Elämänlanka heikkeni hetki hetkeltä, mutta äidinrakkaus oli itse kuolemaakin voimakkaampi, ja pari kertaa heikosti siipiänsä räpäyttäen saavutti kuoleva lintu pesänsä, jossa sen poikaset vaarasta tietämättä istuivat yhdessä. Silmissä niin suruinen, rukoileva ja moittiva katse, että kytän sydän melkein lakkasi lyömästä kun hän näki, miten pahoin hän oli tehnyt — eikä koskaan elämässään hän voinut unhottaa, kuinka rikoksellinen ja julma hän silloin oli mielestään — vaipui ammutun linnun pieni ruskea pää sivulle ja ainoastaan kuollut ruumis oli jälellä pienokaisia suojaamassa.

’Isä, isä!’ huudahti poika, ’mitä olenkaan tehnyt!’ Ja hän kääntyi kauhistuneena isänsä puoleen, mutta hänen isällään ei ollut silmää huomaamaan pientä murhenäytelmää. ’Hyvin osattu, poikaseni!’ sanoi hän, ’tämähän oli sinun ensimmäinen laukauksesi. Sinusta tulee kyllä ajan pitkään kunnan metsästäjä!’

’Ei koskaan, isä! En ikinä enää surmaa mitään elävää olentoa. Kun metsästys on sellaista, en enää koskaan tahdo ottaa siihen osaa. Elämähän on paljon kauhiempi kuin kuolema, ja kun minä en voi tehdä mitään eläväksi, en tahdo mitään tappaakaan!’“

Ja sen sijaan että antaisin lapsen käsiin pyssyn tai jonkin muun kapineen, jolla edes jotakin eläin parkaa voisi kiduttaa, vahingoittaa tahi tappaa, antaisin hänelle mikroskoopin tahi kiikarin ja lähettäisin hänet ulos metsiin ja maille, mutta ainoastaan jotta hänestä tulisi eläinten ystävä, jotta hän oppisi tuntemaan ja huomaamaan niiden tavat, niiden tuntomerkit, ja kaiken sen mitä niiltä voi oppia.

Niin lapsen koko luonto lämpiäisi rakkaudesta luomakuntaan, hänen näköpiirinsä laajenisi, osanottonsa heräisi, ja lapsesta kasvaisi todella miehekäs, oivallinen ihmis-tyyppi, eikä hänestä tulisi se raaka, armoton, sydämetön olento, jonka niin usein kohtaamme.

C). Opettajille.

Jos olisin opettaja, pitäisin suurimpana palveluksena, mitä voisin oppilailleni tehdä, koettaa saada vaikutukseni tuntuvaksi kysymyksessä sydämen valistuttamisessa. Niistä säännöistä ja perustuksista, jopa tosiasioista, jotka koulussa opetetaan, unhottuvat sittemmin ainakin yhdeksän kymmenettä osaa, mutta istuttamalla lasten elämään korkeamman valistuksen, joka samalla on kaiken sen juuri ja kukka, mitä kannattaa valistukseksi sanoa — lahjoitaisin heille jotakin, joka antaisi heille sijan jaloimpien ihmisten joukossa. En ainoastaan omistaisi erityistä aikaa ja huomiota tällaiselle kasvatukselle, vaan minä sisällyttäisin sen koko työhöni ja antaisin sen läpitunkevasti siihen vaikuttaa. Opettajan, jolla on jonkun verran taitoa, tulee voida kaikilta tahoin löytää sopivia tilaisuuksia.

Herra de Sailly, etevä ranskalainen opettaja, joka on koulussansa monena vuotena järjestteisesti opettanut eläinsuojelusta, sanoo:

„Olen kauvan ollut vakuutettu siitä, että hyväntahtisuus eläimiä kohtaan tuottaa suuria tuloksia, ja ett'ei se ole ainoastaan aineellisen hyvinvoinnin lähde, vaan myöskin alku *siveelliseen kasvatukseen*. Minun tapani kehittää

tätä hyväntahtoisuutta ei kuulu koulun opetussuunnitelmaan. Kahtena päivänä viikossa käyvät kaikki opetus-tuntimme tähän suuntaan. Sisälukua varten valitsen kirjan, jossa puhutaan eläimistä ja jossa aina esiintyy hyödyllisiä opetuksia ja hyviä neuvoja. Oikein- ja käännös-kirjoituksissa kosketellaan aina jotakin luonnonhistoriallista ainetta ja terotetaan oikeutta ja armeliaisuutta eläimiä kohtaan. Minä todistan, kuinka ne tekevät enemmän hyötyä ja avustavat suurempien satojen saamiseen, jos niitä ei rasiteta, vaan pidetään hyvissä ja tilavissa asunnoissa, ruokitaan ja kohdellaan hyvin. Usein kuvaan sitä hyötyä, joka maanviljelijällä on pikkulinnuista.

Tämän opetuksen tulos on erinomaisen tyydyttävä, Lapset ovat hiljaisempia ja ystävällisempiä toisiansa kohtaan. He ovat hyväntahtoisempia eläimille ja ovat lakanneet ryöstämästä linnunpesiä ja tappamasta pikkulintuja. He tulevat syvästi liikutetuiksi nähdessään eläinten kärsivän, ja kun vanhemmat jotakin eläintä pahoin pideltäessä näkevät heidän tuskansa, niin se herättää heidänkin osantoansa.“

George Angell, amerikalaisen eläinsuojelusyhdistyksen presidentti, lausui seuraavaa:

„Kun nyt seison tässä ja minun on puhuttava mykkien veljemme puolesta, tahdon selittää, ja sitä en luule voitavan vastustaa, että ainoastaan niin pian ja siinä määrässä kuin kouluissamme lauletaan kaikkia niitä lauluja ja runoja, käytetään kaikkea sitä kirjallisuutta, jossa kehoitetaan armeliaisuuteen alempia eläviä olentoja kohtaan, ainoastaan niin pian ja siinä määrässä voimme saavuttaa ei ainoastaan kaiken julmuuden, vaan myöskin rikosten alun ja juuren — — —

Hyvillä sanoilla ja kasvatuksella armeliaisuuteen voidaan estää tuhansia pahoinpitelyn tapauksia, jotka vastaavat kutakin sellaista yksityistä tapausta, jotka saadaan estetyiksi uhkauksilla ja rangaistuksella“.

Eräällä toisella auktoriteetilla kasvatuskysymyksessä, muutamalla koulun superintendentillä yhdessä Uuden

Englannin valtioista on myöskin joitakuita mieleenpantavia sanoja lausuttavana asiasta:

„Opettajat ja toverit, tehkäämme opetus voimakkaammaksi ja rikkaammaksi. Antakaamme oppilaillemme jotakin vaihtelevampaa ja viehättävämpää. Ojentakaamme kätemme saavuttaaksemme ja viedäksemme kouluihin sille sydämen valistusta. Liika n. s. opettaminen on hyödytöntä työtä. Liian monet meistä ovat syventyneet oppikirjoihimme — ovat joutuneet koneellisiksi läksynlukijoiksi, ainoastaan jäljittelijöiksi, muistia rasittavien tosiasioiden vähittäin anniskelijoiksi — — — Poistakaamme kaikki tämä ja sensijaan opettakaamme todellakin. Panakaamme sekä sydämemme että ajatuksemme työhömmе. Siten kykenemme kehittämään luonteita. Siten pakotamme ihmisiä ymmärtämään sen suuren tärkeän totuuden, että opettaminen on syvällisin tiede, korkein taide, jaloin ammatti.“

Jos olisin äiti, koettaisin lapsen kaikissa elämän ja kasvuajan vaiheissa istuttaa armeliaisuudentunnetta, hiljaa ja huomaamatta antaisin kaiken puhua sitä kieltä lapselle. Minä panisin sen käteen semmoisia kirjoja kuin „Pulsa Musta“ y. m., omassa kylässäni ja kaupungissani perustaisin eläinsuojelusyhdistyksen, jossa omani ja naapurieni lapset olisivat jäseniä, ja siten herättäisin pienen armeliaisuuden lähteen, joka voisi tuottaa terveyttä rauhattomiin aikoihimme.

Suurten miesten teoksista noukittuja tähkäpäitä.

Richard Wagner kirjoittaa eräässä avonaisessa kirjeessä Ernst von Weberille:

— — — „Voi olettaa, että eläin antaisi täysin itsetietoisesti herransa piinata ja kiduttaa sitä, jos vaan voitaisiin saada se käsittämään, että tuo tapahtuu sen ihmissellisen ystävän parhaaksi. Ett'ei tämä ole liian paljon sanottu, käypi selväksi siitä tosiseikasta, että koiria ja

hevosia, niinkuin ylimalkaan koti- ja kesytettyjä eläimiä, voidaan opettaa ainoastaan siten, että niille tehdään selväksi, mitä temppuja niiden toivotaan tekevän; niin pian kuin ne sen ymmärtävät, ovat ne alati ilosen-alttiita tekemään mitä niiltä tahdotaan. Tyhmät ja raa'at ihmiset luulevat sitävastoin kurituksella ja rangaistuksella saavansa eläimet älyämään mitä he haluavat, ilman että ovat niitä edeltäkäs in opettaneet. Eläin ei silloin tietenkään käsitä, miksi sitä kuritetaan, ja se selittää sen väärin, mistä johtuu uudistettuja pahoinpitelyjä, selkäsaunoja, jotka voisivat olla eläimen isännälle suureksi hyödyksi, hän kun käsittelee rangaistuksen merkityksen.

Mutta vaikka tällainen kohtelutapa on suoraa hulluutta eläimelle, ei se kuitenkaan lakkaa osoittamasta rakkautta ja uskollisuutta kinsanhenkeään kohtaan. Että koira kauheimpia tuskia kärsiessään kuitenkin voi hyvällä heraaansa, sen olemme saaneet tietää vivisektoriemme tutkielmista. Mutta ne asiatiedot eläimen sieluelämästä, jotka tuolla tavoin voimme saavuttaa, pitäisi ihmisellisen arvokaisuuden takia ottaa paremmin kuin tähän asti harkittaviksi. Meidän pitäisi niistä johtua ajattelemaan sekä sitä, mitä jo olemme eläimistä oppineet että sitä, mitä meillä vielä on niistä oppimista.“

* * *

Zach. Topelius kirjoittaa sanomalehdessä „Vi och de värnlösa“:

„— — — Me emme taistelee armeliaisuuden puolesta, se on tunteiden haihtuva tuote — me taistelemme oikeuden, tuon suurvallan puolesta, ja se voittaa, vaikkakin me, joilla nyt on uskallusta toivoa sen voittoa, näemme ainoastaan tappioita ympärillämme.“

Sama runoilija sanoo vielä toisessa paikassa: „Eläinsuojelusyhdistyksen tahtovat Jumalan voimassa ja Jumalan rakkaudessa istuttaa kaikkeen kansaan, lapsista alkaen, oikeutta kaikkea elävää kohtaan. Kuinka kukaan voi

kohdella samalla kertaa ihmisiä oikein ja eläimiä väärin? Kaikki ajallinen hyvinvointi, kaikki kristillinen usko ja kaikki omantunnon rauhahan perustuu siihen, että tehdään kaikille oikein.“

* * *

Björnstjerne Björnson on suuri eläinystävä. Tilallaan „Aulestadissa“, jonka saattamista mallikelpoiseen kuntoon hän pitää kunnianasianansa, on hänellä 50 lehmää, 9 hevosta, 70 sikaa, lisäksi joukko kanoja erinomaisesti järjestetyssä kanatarhassa. Useilla käynneillänsä höyhenpeittoisten suosikkiensa luona on hänelle suuri ilo suojella heikompia väkevämpien sorrolta.

Eniten kaikista eläimistä, jotka hänellä on „Aulestadissa“, pitää hän „Abram“ nimisestä hevosesta. Hän kohtelee sitä melkein kuin ihmistä, seurustelee sen kanssa melkein kunnioituksella ja säälii sitä kaikin tavoin. Sentähden sanovatkin runoilijan lapset, että heistä tuntuu hyvin kummalliselta, kun he saavat istua „Abramin“ vetämissä vaunuissa. He vakuuttavat, että heidän mielestään olisi luonnollisempaa, jos isä antaisi „Abramin“ istua vaunuissa ja valjastaisi sensijaan heidät vetäjiksi.

* * *

Jonas Lie kirjoittaa kirjassansa „Ulfungit“ kilpaajoista: „Sanokaa minulle, oletteko oikein tarkastaneet hevosparkaa, kun se tulee radalta, sieramet verisinä, henki kurkkutorvessa, kaikki hermot ja jäsenet vapisevina. Se voitto, minkä se siten sai, maksoi osan sen elämää. Kauhetaan eläinräakkäystä! Eivät kilpa-ajot moraalisessa suhteessa ole härkä- ja kukkوتاisteluja korkeammalla.“

* * *

G. von Schoultz: „Vanhalta hyvältä ajalta on vanhempi sukupuoli perinyt piintyneen halveksimisen eläin-

kuntaa ja sen kärsimyksiä kohtaan. Jos meidän päivinämmme onkin paljon tehty eläiräökkäyksen vastustamiseksi, niin on meillä sentään äärettömän paljon toimittavaa ennenkuin kaikki ennakkoluulot ja pahat tavat ovat kadonneet, ennenkuin kaikkia eläimiä kohdellaan täysin oikeudenmukaisesti.“

* * *

Elna Tenow: „Meidän täytyy oppia harjoittamaan rakkautta eläimiä kohtaan, koska se jalostaa mielen, vastustaa itsekkyyttä ja korottaa yleistä tilaa, sanalla sanoen valmistaa tietä henkiselle kulttuurille.“

* * *

F. A. Wingborg: „Periaatteet eläinsuojelustyössä ovat rakkaus ja armeliaisuus.“

* * *

Tanskalainen kirjailija *Carl Ewald* kertoo kerran kadulla nähneensä pojan, joka leipäpala kädessä houkutteli koiraa luoksensa. Kun koira tuli, löi poika sitä kuonolle ja pisti leipäpalan omaan suuhunsa. Kirjailija meni pojan tykö ja sanoi: „Kas tässä on kruunu, etkö huoli sitä!“ Silmät loistaen kurotti poika kätensä ottaakseen rahan. Samassa kirjailija sivalsi korvalle poikaa, joka täyttä kurkua huutaen selvitti, „ettei hän ole mitään tehnyt“. — „Ei koirakaan mitään tehnyt“, sanoi Ewald.

* * *

Schopenhauer sanoo armeliaisuuden eläimiä kohtaan olevan niin läheisessä yhteydessä luonteen hyvyyden kanssa, ettei voi ajatella sen, joka on julma eläimiä kohtaan, olevan hyvä ihmisillekään.

* * *

Nimimerkki »*Stella*« kirjoittaa: „Tavallinen lause, jota eläinsuojeluksesta välinpitämättömät henkilöt käyttävät, on seuraava: 'On olemassa niin monta ihmistä, jotka kärsivät — suojatkaa niitä ensin!' Mutta ne, joitten huulilta kuuluu sellainen puhe, eivät tavallisesti tee kumpaakaan.“

* * *

Jeremias Benthan lausuu: „Kysymys ei kuulu: 'Voivatko eläimet ajatella?' vaan: 'Voivatko ne kärsiä?' Se asian tärkein kohta.“

* * *

Goethe sanoo: „Me palvelemme aina ihmisyyttä silloin kuin palvelemme armeliaisuutta“.

* * *

Varnhagen von Ense: „Kerran on herättävä kummastusta se seikka, minkälaista julmuutta, mitä tyhmyyksiä ja arvottomia töitä voitiin avoimesti tehdä ja suvaittiinkin meidän aikanamme korkealle kehittyneen kulttuurin, jalojen tunteitten ja syvien aatteiden ohella.“

* * *

Berthold Auerbach: „Kansan ja yksityisen ihmisen sydämmen valistuksen luotettavin mittari on, millä silmällä he katsovat ja miten he kohtelevat eläimiä“.

* * *

Jean Paul: „Laupias taivas! Kuinka monta kidutavaa tuntia saavatkaan eläimet kestää, jotta ihmisen herkuiluhalu hetkeksikään täyttyisi.“

* * *

G. von Rosen: „Suuri ja jalo eläinsuojelusasia.“

* * *

Constance Ullner: „Eläinsuojelustyö, joka, kuten tiedetään, on kulttuurityötä, osa kansanvalistustyöstä, ei varmaankaan tule saavuttamaan kauneimpia voittojaan parannetun lainsäädännön kautta, vaan siten, että se vähitellen tunkeutuu kansan tietoisuuteen jalostavana voimana, kauniina keinona kansan henkisen tilan korottamiseksi. Jos maamme kaikki eläinsuojelusyhdistykset asettaisivat tämän korkeaksi päämaalikseen, työskentelynsä lähtökohdaksi, niin luulen, että työemme saavuttaa sekä siunausta että ymmärtämistä, eikä silloin ole niin kaukana se päivä, jolloin turvattoman eläinkunnan saavuttamaa voittoa tai tappiota yleisesti pidetään voittona tai tappiona kulttuuri-työlle kokonaisuudessaan.“

* * *

Aksel Blomqvist: „Sillä, joka työskentelee eläinten puolesta, on myöskin silmää huomaamaan ihmisen arvo ja hänen oikeutensa. Sillä, joka on armelias eläimille, on myöskin sydäntä turvatonta lähimmäistään kohtaan. Lyhyesti: *rakkautta ja oikeutta kaikilla aloilla.* Kas siinä yhteiskuntareformi, joka meidän alati tulee pitää mielessämme. Kuin meille on tämä korkea päämaali selvänä ja oikea rakkaus — edistys on kantovoimanamme, voimme uskalluksella ja luottamuksella toimia myöskin turvatonten eläinten oikeuksien puolesta.“

Arabialainen legenda.

Abbas Hamed on kuollut ja astuu Allahin valtaistuimen eteen tuomittavaksi.

Enkeli, joka seisoo hänen vieressään, lukee kirjasta hänen tekojansa. Hän oli aika veitikka.

Hän joi viiniä, ei matkustanut milloinkaan Mekkaan, katseli paljon vieraita vaimoja, eikä koskaan rukoillut moskeoissa.

„Hän ei ole arvokas käymään sisälle paratiisiin“, sanoi enkeli Allahille.

Kun suuri Allah hetken oli katsellut syntisparkaa, sanoi hän:

„Näin kerran, että Abbas Hamed ojensi janoissaan olevalle koiralle juomaa. Tämän työn takia olkoot hänen syntinsä anteeksi annetut ja avattakoon paratiisin portit hänelle.“

Ja Abbas Hamed meni sisälle paratiisiin iloon.

Hiukan kriminaalihistoriaa.

Halu kiduttaa eläimiä on ominaisena ilmiönä melkein kaikkien pahantekijöiden elämässä. On olemassa ikäänkuin salainen side eläin- ja ihmiskiduttajain välillä. Tämä mielipide oli jo muinaisajan kansoilla selvillä. Niinpä tuomittiin Kreikassa eräs poika kuolemaan syystä, että hän oli puhkaissut muutamalta linnulta silmät. Aikansa korkealla sivistyskannalla olevat kreikkalaiset ajattelivat, että pahanilkisesta lapsesta ei taida tulla kunnon kansalaista. Taiteilija Hogart kehoittaa kansalaisillensa tätä totuutta kuvaavissa taideteoksissaan m. m. „Progressiivinen julmuus“, jossa hän näyttää miten lapsuudessa harjoitettu eläintenkidutus vanhemmilla päivillä johtaa murhiin ja miten rangaistus seuraa rikosta.

Kriminaalihistoriakin todistaa tämän väitteen oikeaksi. Kun emme ole olleet tilaisuudessa hankkimaan esimerkkiä oman maamme oloista, niin tyytykäämme tässä muutamaaan esimerkkiin muitten maitten rikosasiain historiasta.

Kerrotaan, että kuuluisat ranskalaiset murhaajat Troppman ja Louchard sekä itävaltalainen joukkomurhaaja H. Schenk jo aikaisesta lapsuudestaan olivat tunnettuja eläintenkiduttajia. Ruotsalaiset kuuluisat murhaajat, veljekset

E. ja J. Johansson saivat vanginvartijan huoneessa kissan käsiinsä ja sen he heti tappoivat julmalla tavalla.

Äskettäin oli muutaman ranskalaisen tuomioistuimen edessä eräs nuori nainen syytettynä lapsensa tukehduksella murhaamisesta. Tuomarin kysymykseen, oliko hänellä jo lapsena tapana kidutella eläimiä, tunnusti tyttö usein tappaneensa niitä veteen upottamalla.

Irlantilainen murhaaja Montgomery surmasi tuonnottain nuoren miehen pistämällä rautalangan hänen korvansa kautta aivoihin. Saman miehen suurimpana huvina lapsuuden aikana oli ollut pujotella hyönteisiä rautalankaan.

Erääseen kasvatustilukseen Schveitsissä tuotiin tuonnottain 10 vuoden vanha poika, sen tähden että tämä jo kahdesti oli yrittänyt hukuttaa nuoremman veljensä. Pojan äiti pyytämällä pyysi laitoksen johtajan ottamaa pahantekijän valvontansa alaiseksi, sillä äitiä ei poika laisinkaan totellut.

Myrkyttäjä madame de Brinvilliers myrkytteli ensin eläimiä ennenkuin hän rupesi myrkyttelemään ihmisiä.

Bautzenissa mestattiin joku vuosi sitten 30 v. vanha mies, tuomittu alituisesti uusiintuvista murhapoltoista. Vankilassa, missä hänen vaimonsa joskus kävi häntä tervehtimässä, rukoili isä, ettei äiti sallisi lasten harjoittaa eläinrääkkäystä, niin ettei heille kävisi samoin kuin hänelle.

Näistä esimerkeistä jo käynee selville kuinka valtaavasti nuoruudessa harjoitettu eläinkidutus vaikuttaa ihmisen luonteeseen.

Armaat äidit, isät ja kasvattajat, koettakaamme kaikin voimin estää lapsia ja nuoria julmasti kohtelemasta eläimiä. Antakaamme mainittujen onnettomien henkilöiden olla meille varoittavana esimerkkinä.

Sanotaan että jo paljaan veren näkeminen vaikuttaa paaduttavasti nuorten mieleen. Estäkäämme sen vuoksi lapsiamme näkemästä teurastusta y. m. tilaisuuksia, joissa verta vuodatetaan.

Niitä, näitä.

Vanhimmat kristityt 13-vuosisadalla katsoivat lempeemmillä silmillä eläinmaailmaa kuin ensimmäiset kirkkoisät, jotka nimenomaan väittivät kaikkien sielunominaisuuksien puuttuvan eläimiltä.

* * *

Vuonna 1802 julisti „ranskalainen instituutti“ suuremosen palkinnon sille, joka tyydyttävästi vastaisi kysymykseen: »*Loukkaako eläinten julma kohtelu yleistä moraalialia ja olisiko suotavaa, että yleinen laki ottaisi eläinsuojeluskysymyksen ajaakseen!*« Tämä lienee ensimmäinen kerta kuin eläinsuojeluskirjallisuutta palkittiin.

* * *

Vuonna 1824 ilmestyi Ranskassa ensimmäinen eläinsuojelusta koskeva laki. Sitä kutsuttiin „Loi Grammont“, ehdottajan, kenraali de Grammontin nimen mukaan.

* * *

Ihmisoikeuksien puoltajat ja orjakaupan poistajat olivat myös ensimmäiset, jotka Brittien valtakunnassa ryhtyivät taisteluun eläinten puolesta.

* * *

Lord Thomas Erskine (1750—1823) oli ensimmäinen, joka Englannin parlamentissa otti eläinsuojeluskysymyksen keskustelun alaiseksi.

* * *

Irlantilainen maanviljelijä R. Martin (1754—1834) oli ensimmäinen eläinsuojelus asian harrastaja Irlannissa. Hän oli päättänyt, ettei hän lakkaa pyrinnoissään, ennenkuin laki oli saatu aikaan eläinten oikeuksien suojelemiseksi. Ja hän saavuttikin tarkoituksensa, sillä vuonna 1822 sai hänen ehdotuksensa molempain kamarien hyväksymisen. Siten ilmestyi v. 1822 ensimmäinen laki eläinrääkkäystä vastaan Euroopassa.

* * *

Ruotsissa ei vielä v. 1850 ollut mitään eläinrääkkäystä koskevaa lakia. Määräykset Rak. k. 22 luvussa siitä, joka haavoittaa tai tappaa toisen naudan tai koiran, tarkoittavat ainoastaan sitä vahinkoa, jonka alaiseksi eläimen omistaja joutui. Mitään huomiota itse eläimen kärsimyksiin ei kiinnitetty. Ensimmäisen askeleen tähän suuntaan otti kuningas Oskar I. Hänen määräyksestään annettiin arm. asetus, jossa korkein rangaistus eläinrääkkäyksestä oli 100 riksiä.

* * *

Norjassa otettiin jo v. 1824 seuraava säädös käyttöön: Jos joku harjoittaa julmuutta ja rääkkäystä elukkaa kohtaan, joka on hänen omansa, rangaistakoon j. n. e. 1 p. tammik. 1905 astui uusi rangaistuslaki voimaan. Sen 382 § kuuluu näin: „Se joka huonosti kohtelee elukkaa tai on avullisena sellaiseen, käyttää liiallisessa työssä tai muuten tekee itsensä syyppääksi törkeään tai häijyyn eläinrääkkäykseen, sakoitetaan tai saa kärsiä 6 kuukauden vankeuden rangaistuksen.

* * *

Ruotsin vanhin el. s. y. perustettiin v. 1830 Strengnäsissä. Perustaja A. Nordvan.

* * *

V. 1870 perusti Z. Topelius Suomen ensimmäisen lasten eläinsuojelusseuran „Majföreningen“.

* * *

Ylipäänsä ovat metsästäjät olleet kaikkialla eläinsuojeluslakeja laadittaessa niiden itsepintaisimpia vastustajia.

Kuoleman kellot.

Luettu U. E. Y:n iltamassaa ²²/₁ 1905.

Vierivi elämän virta
Eespäin vaan.
Kutovi kuoleman pirta
Kangastaan.
Taistavat päivä ja yö.
Kumpika voittaa?
Kerran kun kellot lyö,
Mitä silloin ne soittaa?

Kesä kuolee korsiin,
Hagnet syksyn häutaa,
Lämpö talven on turma,
Kevät loppuvi kerkkiin.
Elo tuskalla alkaa,
Päättyy — kysymysmerkkiin.

Vaan välillä kortten ja kerkkien
On kukkaisnurmien aikaa.
Ja keskellä talven kylmien
Ne jouluvirret kaika.
Kevät uuteen pukuhun pukee maan
Ja syksyllä hedelmät korjataan.

Ja välillä elämän alun ja lopun
On toimen ja taistelun hetket,
On etsinnät, kysynnät, kyöneleet,
Alaslaskut ja nousentaretket.
Ihminen puuhaa, häärrää, nai ja huolee,
Ennenkuin pääsee päämäärään, niin — kuolee.

* * *

Kevät ja kesä: lapsuus ja nuoruus.
 Syksy ja talvi: miehuus ja vanhuus.
 Usein on toisiinsa verrattu näitä.
 Yhtä on paljon niillä,
 Mutta on myöskin eroa paljon.

Elo alkaa aina lapsuudesta,
 Siitä taasen seuraa nuoruus, jonka
 Kintereillä miehuus sitten kulkee,
 Vihdoin vanhuutehen päätyäkseen.

Mutta kevähäst' ei aina ala vuosi.
 Syksy, kesä, talvi myös sen alkaa voivat.
 Vuoden hautaa milloin kukat peittää,
 Milloin sillä rajumyrskyt soivat.

Oli miten oli: hedelmänsä
 Voipi kukin vuodenaika kantaa.
 Oli miten oli: elämäkin
 Hyvän voi tai huonon sadon antaa.

* * *

Ja niin vierii eespäin virta elon,
 Ajat vaihtuu, saapuu hetki Herran,
 Jolloin kuolleet havaa haudoissansa,
 Jolloin kellot soivat viime kerran.

Ja sä näet silloin: itsestäsi
 Riippuu, mitä kellot tuolloin soittaa,
 Kun ne sinun kohdallesi lyö:
 Päivän valkeusko sulle koittaa,
 Vaiko tumma yö.

Aukusti Simelius.

Jäsenluettelo.

Kunniajäseniä:

Aeggholm, C., kirjailija.
 Ahlgren, N., patroona.
 Hamfeldt, C., rouva.
 Munsterhjelm, Hj., taiteilija.
 Tenow, Chr., valtionkomisaari.
 Ullner, C., rouva.

Toimivat jäsenet:

A.

Aalto, H., herra.
 Aalto, M., herra.
 Aaltonen, A., rouva.
 Aaltonen, F., maalari.
 Aaltonen, J., rouva.
 Ahlberg, L., neiti.
 Ahlgren, A., rakennusm.
 Ahlgren, A., rouva.
 Ahlgren, Em., rouva.
 Ahlgren, Gid., herra.
 Ahlgren, I., Pika-ajuri.
 Ahlgren, J., Pika-ajuri.
 Ahlgren, Ida, rouva.
 Ahlgren, L., rouva.
 Ahlqvist, V., herra.
 Ahlstedt, A., herra.
 Ahlstedt, F., pika-ajuri.
 Ahlstedt, Jaakko, herra.

Ahlstedt, M., rouva.
 Ahlstedt, O. W., talonomist.
 Ahovaara, J. A., kauppias.
 Akselsson, herra.
 Andersson, H., neiti.
 Andersson, M., neiti.
 Antell, A., kauppias.
 Antell, B., rouva.
 Arlin, K., työnjohtaja.
 Avellan, K., taiteilija.

B.

Baeckman, A., neiti.
 Beckman, opettaja.
 Behse, A., neiti.
 Belitz, V., herra.
 Behrend, E., rouva.
 Berndtson, Ingeborg, neiti.
 Blom, F., ajuri.

Blåfield, A., rouva.
 Blomberg, K., herra.
 Brander, A., överstinna.
 Brehmer, A., insinööri.
 Brondin, R., leipuri.
 Brunou, S., neiti.

D.

Davidsson, A., kirjansitoja.

E.

Ek, A., herra.
 Ek, O., herra.
 Ekholm, A., neiti.
 Ekholm, A., neiti.
 Ekholm, E., neiti.
 Eklund, herra.
 Eklund, rouva.
 Eklund, L., neiti.
 Elo, E., ajuri.
 Enholm, Fr., herra.

F.

v. Fieandt, opettaja.
 af Forselles, S., taiteilija.
 Forsbäck, Olga, rouva.
 Forslund, J., neiti.
 Forsman, A., tohtori.
 Forsman, Ilta, rouva.
 Forstén, Adrienne, neiti.
 Forstén, Dagny, neiti.
 Forstén, Gerda, neiti.
 orstén, Julia, rouva.
 orstén, Sylvia, neiti.
 Forstén, T., everstiluutnantti.
 Forström, Aino, neiti.
 Forström, L., pika-ajuri.
 Frisk, A., herra.

G.

Glumerus, V., herra.
 Grinberg, A., rouva.

Gustafsson, V., herra.
 Gylling, F., tuomari.

H.

Haggrén, I., herra.
 Hamfelt, L., neiti.
 Hankala, E., herra.
 Hannikainen, L., neiti.
 Harju, Aug., viilari.
 Hedengren, M., rouva.
 Heickell, A., maalari.
 Heickell, H., rouva.
 Heikkinen, K., herra.
 Heikkinen, S., neiti.
 Heino, A., teurast.
 Heino, F., teurast.
 Heinänen, E., leipuri.
 Helenius, Saima, neiti.
 Helin, Osk., herra.
 Hellner, K., kamreeri.
 Hemström, A., pika-ajuri.
 Henriksson, J., distilatööri.
 Hietalahti, H., neiti.
 Hietalahti, O., neiti.
 Hietanen, H., kauppi.
 Himanka, M., neiti.
 Hjort, E., leipuri.
 Hoffman, O., musiikkikauppi.
 Hollmén, Aina, neiti.
 Holopainen, Aug., herra.
 Honkanen, P., herra.
 Huhta, Selim, muurari.
 Hult, F., tohtorinna.
 Hultin, A., koulunop.
 Hutkonen, H., herra.
 Huttunen, Emma, rouva.
 Hyppölä, Aleks., herra.
 Hyvärinen, T., pankinvirk.

I.

Ilander, A., herra.
 Ilenius, Rauha, neiti.

Inberg, E., neiti.
Isotupa, Th., talonomistaja.

J.

Jack, H., neiti.
Jansson, D., neiti.
Jansson, G., proviisori.
Jansson, H., ajuri.
Jalonen, K. G. kauppias.
Johansson, A. ajuri.
Johansson, Aina, neiti.
Johansson, Elli, neiti.
Johansson, E., neiti.
Johansson, Hjalmar, kauppias.
Johansson, Ida, rouva.
Johansson, J. R., pika-ajuri.
Johansson, Inez, neiti.
Johansson, Ida, neiti.
Johansson, Olga, neiti.
Johansson, S., neiti.
Johansson, V., konttoristi.
Jokinen, A., pika-ajuri.
Jokinen, V., teurastaja.
Josefsson, Th., neiti.
Joutulainen, K., seppä.
Juntunen, F., herra.
Juslén, B., herra.
Jägerhorn, A., neiti.
Järvinen, I., neiti.

K.

Kaario, V., neiti.
Kainulainen, Anni, neiti.
Kainulainen, J., teurastaja.
Kajanus, S., neiti, taiteilija.
Kaljo, K., tehtailija.
Kamppi, V., rakennusmest.
Karhu, Aleks., neiti.
Karjalainen, Maikki, neiti.
Karlsson, E., rouva.
Karlsson, K., ajuri.
Karlsson, S., kuorma-ajuri.
Karpila, N., postinhoitaja.

Karpila, S., koulunopettaja.
Katajisto, T.
Kattelus, A., eläinvaliskäri.
Keltti, J., herra.
Keltti, K., rouva.
Kemonen, Aug., herra.
Kivekäs, Alpo, herra.
Kivinen, Hulda, neiti.
Kjellander, A., neiti.
Kjellander, E., neiti.
Kjellander, T., neiti.
Kjellander, V., neiti.
Kjellander, W., rouva.
Knorring, A. neiti.
Kock, A., rouva.
Kock, J., kapteeni.
Kohonen, S., opettaja.
v. Konow, A., opettaja.
Korhonen, L., neiti.
Korhonen, O., herra.
Korpela, H., kauppias.
Koskinen, A., työmies.

L.

Laine, A., pika-ajuri.
Laine, K., seppä.
Laine, L., rouva.
Laine, M., rouva.
Lagergrantz, Aug., herra.
Lehto, K., räätäli.
Lehtonen, A., muurari.
Lehtonen, O., neiti.
Leino, F., herra.
Leino, V., työnjohtaja.
Lietzen, Eljas, rakennusmest.
Lietzen, Hilja, neiti.
Lietzen, M., rouva.
Lietzen, V., neiti.
Liljeblad, E.
Liljeqvist, S., neiti.
Liljeström, T., ylioppilas.
Lindelöf, K., rouva.
Lindelöf, L., tirehtööri.
Linden, A., kauppias.

Linderoos, I., neiti.
 Lindfors, A., rouva.
 Lindfors, F., neiti.
 Lindfors, H., rouva.
 Lindfors, L., neiti.
 Lindfors, M., herra.
 Lindfors, V., prokuristi.
 Lindgren, A., pika-ajuri.
 Lindgren, E., rouva.
 Lindholm, A., neiti.
 Lindholm, K. suutari.
 Lindqvist, K. V., huvilanom.
 Lindroos, E., lyseol.
 Lindroos, F., kultaseppä.
 Lindroos, E., neiti.
 Lindroos, O., herra.
 Lindroos, V., herra.
 Londén, L., kirjailija.
 Londén, V., rouva.
 Lundström, M., neiti.
 Lähde, Osk., isännöitsijä.
 Löfberg, Emilia, neiti.
 Löfgren, I., pika-ajuri.

M.

Malin, K., tuomari.
 Malin, O., kauppias.
 Markkanen, T., herra.
 Martelin, H., neiti.
 Martin, W., taiteilija.
 Martilainen, F., rouva.
 Meijer, A., neiti.
 Mesterton, S., neiti.
 Mellman, J., maisteri.
 Molander, Valborg.
 Muhonen, Aina, neiti.
 Munsterhjelm L., pankinvirk.

N.

Niemi, K., räätäli.
 Niilonen, K., rakennusm.
 Niittynen, Emilia, neiti.
 Nikander, R., neiti.
 Nikander, S., neiti.

Niklander, A., insinööri.
 Niklander, G., liikennetirehti.
 Niklander, G., raut. virkam.
 Niklander, Hanna, rouva.
 Niklander, Hany, tuomari, yhd.
 sihteeri.
 Nissinen, A., koulunop.
 Nordqvist, M., rouva.
 Nurminen, E., työmies.
 Nurminen, K., rakennusmest.
 Nyholm, H., neiti.
 Nymän, H., neiti.
 Nymän, S., neiti,
 Nyström, N., kauppa.
 Nyström, T. O., rakennusm.

O.

Oila, K., rakennusm.
 Ojanen, H., neiti.
 Olenius, Aina, neiti.

P.

Packalén, Aino, neiti.
 Pehkonen, M., neiti.
 Pelin, H., herra.
 Pelin, J., kauppias.
 Pelin, M., neiti.
 Pellberg, Gab., herra.
 Pelkonen, Betty, neiti.
 Peltonen, Ida, rouva.
 Penttilä, D., rouva.
 Penttilä, V., arkkitehti.
 Pettersson, E., herra.
 Petäjä, M., herra,
 Pietarinen, A., neiti.
 Pietikäinen, Viht., herra.
 Pulkkinen, L., neiti.
 Pulkkinen, T., neiti.
 Päiväranta, P., yliop.

R.

Rainio, Y., metsäherra.
 Rantala, A., herra.

Reiman, V., opettaja.
 Renqvist, A., johtaja.
 Renqvist, H., rouva.
 Richter, Anna, neiti.
 Rissanen, Elsa, neiti.
 Roth, Olga, neiti.
 Rundman, E., valokuvaaja.
 Rydman, Evi, neiti.
 Rydman, Edith, neiti.
 Rydman, I.
 Räisänen, Anna, neiti.
 Rönn, Inkeri, neiti.
 Rönnqvist, A., neiti.
 Rönnqvist, F., neiti.

S.

Saksén, K., kaup.
 Salin, I., rouva.
 Salingré, G., maisteri.
 Salingré, G., rouva.
 Salo, F., herra.
 Salenius, Y., herra.
 Salminen, Osk., herra.
 Sandberg, H., neiti.
 Sarenius, Aug., suutari.
 Savonius, Alb., eversti.
 Schulman, R., eversti.
 Schwindt, T., tohtori.
 Sevander, E. V., teknikko.
 Sevonius, H., neiti.
 Sibelius, H. V., rakennusmest.
 Sihvola, Hanna, neiti.
 Siitonen, Brita, neiti.
 Silvan, H., talonomist.
 Silvan, T., talonomist.
 Silvenius, H., neiti.
 Silvo, A., kaup.
 Simelius, A., yliopp.
 Simelius, V., kamreeri.
 Simonsson, V., herra.
 Simola, A., rouva.
 Skog, H., neiti.
 Slöör, R., kamreeri.
 Soininen, K., herra.

Sonné, A., opettaja.
 Spjut, Onni, herra.
 Staudings, tirehtööri.
 Stenberg, E., seppä.
 Stenberg, L., neiti.
 Stenius, A., arkkitehti.
 Stenius, Hanna, kamreerinrouva.
 Stenius, Karin, koulunopt.
 Stenij, Edv., professori.
 Streng, S., opettaja.
 Stråhlman, J., apteekkari.
 Strömberg, S., neiti.
 Strömberg, V. herra.
 Skåhl, J., puutarhuri.
 Suhonen, Olli, kaup.
 Sundberg, H., neiti.
 Sundqvist, V., typograafi.
 Södergen, A., neiti.

T.

Taipale, Aleks, herra.
 Tiirikka, E., teurastaja.
 Tukiainen, M., lyseolainen.
 Tuomala, Minna, neiti.
 Triskinen, Anni, neiti.

U.

Uotila, P., ajuri.

V.

Vainio, K. S., rak. mest.
 Vainikainen, I., herra.
 Valenius, A., neiti.
 Vallin, Hilda, neiti.
 Valttonen, Joh.
 Valttonen, Karl.
 Valtser, H., neiti.
 Vartiainen, I., neiti.
 Vasenius, E. yliopp.
 Vasström, N., yliopp.
 Veckman, H., neiti.
 Vegelius, H., rouva.

Veikkolin, J., yliop.
 Vestphal, lääkäri.
 Vesterholm, Ida, neiti.
 Vesa, M., rouva.
 Vigrén, J., ajuri.
 Viik, A., neiti.
 Vilander, A., yliop.
 Vilander, O., yliop.
 Viljanen, E., neuloja.
 Vilkmán, A., seppä.
 Vilkmán, Ida, neiti.
 Vilinen, E., viilari.
 Vinqvist, F. E., herra.
 Virtanen, A., teurastaja.
 Virtanen, F., neiti.

Y.

Ylander, I. O., teurastaja.
 Ylander, M., rouva,

Z.

Zelinskij, N., neiti.

Å.

Åkerlund, Hilda, neiti.

Ö.

Öhman, A., rouva.
 Öhman, A., herra.
 Öhman, K., kauppi.
 Öhman, N., herra.
 Örn, M., neiti.
 Österlund, H., neiti.

Askolan osasto.

Forsskåhl, Jenny, rouva.
 Forsskåhl, Jenny, neiti.
 Forsskåhl, Verner, maanv.
 Holmberg, Julia, asess. rouva.
 Hyrylä, H., rouva.
 Hyrylä, K. N., tilanom.

Niklander, A., neiti.
 Tennberg, G., lyseol.
 Tennberg, K., lamp, puheenj.
 Tennberg, S., neiti.
 Viren, F., koulunop.
 Åkerstedt, H., rouva.

Sipoon osasto.

Biström, Aug., herra.
 Blomqvist, A. A., koulunop.
 Eklund, A., herra.
 Falk, Hj., herra.
 Lindroos, B., herra.

Jansson, G., Valttari.
 Malmström, M., herra.
 Manner, A., rouva.
 Oljemark, Hj., herra, puheenj.

Fredriksbergin osasto.

Forsten, Atta, neiti.
 Hedman, Ida, palv.

Helenius, Ad., rautatiepalv.
 Helenius, T., koulul.

Hermansson, R., huvilanom.
 Häggblom, V., kauppapalv.
 Johansson, A., puutarhuri.
 Karppinen, K., talonom.
 Nieminen, Emil, herra.
 Nilsson, K. huvilanom., puheen-
 joht.
 Rosbäck, A., neiti.

Rosbäck, E., neiti.
 Rosbäck, E., vaunvreiisori.
 Rosbäck, H., neiti.
 Saksinen, Ester, koulul.
 Saksinen, K., räätäri.
 Stråhlman, E., neiti.
 Törnroos, J. F., maalari.
 Virtanen, M., huvilanom.

Vihdin Nummelan osasto.

Ahlgren, G., nimismies.
 Ajo, Benj., asemapäällikkö.
 Andberg, Evert, maanv.
 Andersson, E., työnjoht.
 Andersson, Emilia muurarin
 rouva.
 Andersson, Nestor, koneenk.
 Bergman, K. F., kelloseppä.
 Blomgren, G., agronomi.
 Blomqvist, H., puut. kaupp.
 Finer, Ida, kaupp. ap.
 Finer, I. V., maanv.
 Finer, Joh., maanv.
 Forsell, Viktor, maanv.
 Forselus, K. V., tilanom.
 Forström, A. F., maanv.
 Friman, Osk., työm.
 Gustafsson, Artturi, vuokr.
 Gustafsson, Vilho, vuokr.
 Hacklin, Kalle, maanv.
 Helander, Gustaf, seppäimest.
 Hjelt, V., poliisikonst.
 Jakobsson, Evert, sepän opp.
 Jokinen, A., maanv.
 Karjalainen, D., kaupp.
 Karlsson, K. V., maanv.
 Karlsson, Väinö, maanv.
 Korander, G. A., maanv.
 Korander, Johan, tilanom.
 Koskinen, Hj., työmies.
 Kumpulainen, Einar, op.

Kuokkanen, P., metsänh.
 Lindgren, Viktor, maanv.
 Lindroos, Johan, torpp.
 Långström, K. V., seppäm.
 Löfgren, E. K., kaupp.
 Malin, Emanuel, huvilanom.
 Malmgren, Gösta, maanv.
 Morelius, konsta, tilanom.
 Nieminen, Erik, kartanonh.
 Niffantjeff, F., kaupp.
 Nummelin, Hj., suutari.
 Nyström, Vieno, kellos. opp.
 Olin, Aksel, tilanom.
 Olin, G. A. S., tilanom.
 Olin, Tyyne, herrast. tyt.
 Olin, Valfrid, maanv.
 v. Rehaussen, A. G., eversti-
 luutn.
 Sakselin, Tilda, kauppa-ap.
 Sahlström, K., työnj.
 Sakselin, K. J., op.
 Salonen, Juho, ent. kans. op.
 Sjelfman, A., puus.
 Sjöstedt, Herman, kaupp.
 Stenroos, Karl, ent. vääpeli.
 Tallgren, Emil, kaup. hoit.
 Tolpo, Aksel, maanv.
 Törmänen, A. kaupp.
 Törnström, Artturi, talonom.
 Törnström, Karl, maalarim.
 Törnqvist, A. kansanop. joht.

Vahlsröm, August, välskäri.
 Vallden, Vilho, levyseppä.
 Vihti, Viktor, huvilanom.
 Vikman, H., kirvesm.
 Vikman, Karl, vaihdem.

Vikström, Emil, talonom.
 Vilen, Gust., kirvesm.
 Vendlin, Frans, tilanom.
 Virtanen, Ludvig, op.

Korven osasto.

Juho Lahti, muurari, Lohja.
 Aug. Torenius, seppä, Leppälampi.
 Kaarle Karlsson, leipuri, ”
 Evert Löfgren, talollinen ”
 Valfrid Niemelä, torppari ”
 Kaarlo Huhtanen ” ”
 Emil Lindfors, tal. poika ”
 Juho Kask, työmies ”
 Kaarlo Dunderfelt, työmies ”
 Kustaa Aaltonen ” ”
 Juho Berg, taloll. poika ”
 Alfred Lindfors, taloll. ”
 Fredrik Torenius, seppä ”
 Teodor Lindfors, teurastaja ”
 Kaarlo Sundqvist, karjakko ”
 Kustaa Berg, taloll. poika ”
 Kaarlo Berg ” ” ”
 Anna Torenius, rouva ”
 Miina Sundqvist, neiti ”
 Anna Vallin, rouva ”
 Elli Torenius, neiti ”
 Erika Helgren, rouva ”
 Daniel Skogström, talollinen, Korpi.
 Heikki Pulliainen, Itsellinen ”
 F. Hunduroff, kauppias ”
 Kustaa Antman, itsellinen ”
 Sikstus Piispanen, kauppalv. ”
 Frans Laakso, vaihdemies ”
 Jalmar Laakso, itsellinen ”
 Kaarlo Sohll, työmies ”
 Emil Koski, työmies ”
 T. Knuutila k.-k.-opett. (esim.) ”
 F. Mörk, kauppias ”
 Kustaa Skogström, taloll. poika ”

Kaarlo Salonen, asemamies, Korpi.	
Kaarlo Heinonen, työmies	"
Kustaa Forslund,	"
Viktor Salminen, suutari,	"
Oskar Pitkänen, mylläri,	"
Hilma Heinonen, ompeliatar	"
Maria Karlsson, rouva	"
Hilma Lahti, rouva	"
Maria Skogström, neiti	"
Oskar Vahlström, työmies	"
Irene Avellan, neiti	"
H. E. Salovaara, rt. virkam.	"
Josefina Kock, leskirouva	"
Ida Lindqvist, neiti	"
Ingrid Peltonen, neiti	"
Elina Drunge, neiti	"
Henrika Salonen, rouva	"
Karolina Mörk, rouva	"
A. Grönberg, rt. virkam.	"
Sigrid Johansson, neiti	"
Olga Laakso, rouva	"
Senia Forslund, neiti	"
Serafina Forslund, rouva	"
Selim Sandström, ratamest.p.	"
A. S. Toivonen, kauppias	"

Luettelo Eläinsuojelusyhdistyksen Mäntsälän osaston jäsenistä:

Ahde, Johan, työnjohtaja.	Svensson, F. V., kauppiaan poika, rahastonhoitaja.
Bondén, Oskari, maanviljelijä	Tapper, Verner, eläinvalvaskäri.
Erola, Oskari, maanvilj.	Velinen, Konst., suutari.
Helenius, Oskari, työmies.	Veckman, Kaarlo, maanvilj.
Junttila, Manasse, "aanvilj.	Veckman, Kaarlo, maanviljelijän poika.
Lindroos, Adolf, suutari.	Veckman, Osk., maanvilj. poika.
Lindberg, Antti, maanvilj.	Virtanen, Valerian, työmies.
Lindberg, Oskari, maanvilj.	Vendelin, F., nahkuri, kirjuri.
Lindström, Palmari, leipuri.	Vallin, Aug., kelloseppä.
Laaksonen, Evald, itsellinen	Vainio, Oskari, suutari.
Nieminen, Emil, maanvilj.	Vehteri, Juho, vouti.
Nurminen, Juho, kauppias, puheenjohtaja.	

Tuusulan osasto

Blomqvist, A., työnjohtaja.
 Helenius, J., tilanomistaja.
 Skarp, H., herra.
 Åvall, K., herra.
 Grönmark, K., herra.
 Dahlström, S., johtaja.
 Rosenberg, A., herra.
 Juslin, F., seppä.

Sulin, H., herra.
 Skogster, A., tilanomistaja.
 Björkbom, Fanny, opettaja.
 Brander, Gunnar, kirkkoherra.
 Frostell, J. V., nimismies.
 Ringbom, U., herra.
 Ringbom, B., rouva.

